

NYELVTANULÁSSAL *A BOLDOGULÁSÉRT*

Az **EFOP 3.2.14-17-2017-00006**
projekt
zárókiadványa

ELTE DELP – ELTE DEAL

Európai Unió
Európai Szociális
Alap

BEFEKTETÉS A JÖVŐBE

SZÉCHENYI 2020

Nyelvtanulással a boldogulásért

Az EFOP 3.2.14-17-2017-00006 projekt
zárókiadványa

ELTE-DELP - ELTE-DEAL
ELTE-BTK

Nyelvtanulással a boldogulásért - EFOP 3.2.14-17-000006 projekt

Zárókiadvány

2018-2021

ISBN 978-963-489-350-9
Eötvös Loránd Tudományegyetem

A projekt vezetői:

Öveges Enikő, Major Éva, Kálmán Csaba

A kötet szerzői:

Csapó Péter, Csizmás Eszter, Farkas Árpád, Gali Kende, Kontra Krisztián, Kormos Kevin,
Leitereg-Komáromi Réka, Kelenczné Török Judit, Kondorosi Fanni, Mihály Tímea,
Perge Gabriella, Rézműves-Zsigmond Kitti, Seben Laura, Szesztay Margit, Tóth Szabina,
Varga Rita, Virágh Fanni

Közreműködtek:

Gyöngyösi Imre, Katona László, Kovács Máté, Óber-Fekete Noémi,
Szerdahelyiné Hutter Angéla

Szerkesztették:

Divéki Rita, Farkas Árpád, Pereszlényi Anna

Design:

Divéki Rita

TARTALOMJEGYZÉK

1. Vezetői köszöntők	6
2. A programról	8
3. Három kérdés a résztvevőkhöz	11
4. Mentori beszámolók	14
4.1. Perge Gabriella	15
4.2. Szesztay Margit	16
5. A nyelvtanárok élményei	18
5.1. Így látták a programot a középiskolai nyelvtanárok	19
5.2. Képes beszámoló a szakmai délutánokról és projekttalálkozókról	22
6. Egy diák nézőpontja - Virágh Fanni beszámolója	25
7. Hallgatói beszámolók és jó gyakorlatok	30
7.1. Interjú: Csapó Péter - Kontra Krisztián	31
7.2. Beszámoló: Mihály Tímea	35
7.3. 3 kérdés - 3 válasz: Varga Rita és Csizmás Eszter	37
7.4. Tóth Szabina	40
7.5. Kormos Kevin	42
7.6. Gali Kende	44
7.7. Leitereg-Komáromi Réka	46
7.8. Kondorosi Fanni - Seben Laura	47
7.9. Kelenczné Török Judit	48
7.10. Rézműves-Zsigmond Kitti	50
8. A projekt egy szóban	52

Öveges Enikő projektvezető

Végre újra találkozunk, de egyszerre sajnós, utoljára is! Szeretettel köszöntjük a résztvevőket, akikkel még lehetőségünk van beszélgetni, a projektekre visszapillantani, és közben szakmai élményekben részesülni. Fantasztikus munkát végeztünk együtt, ahogyan az ma újra megerősítést kap, és emellett remek előadókkal jutunk új tudáshoz ismét. Mindenkinek köszönöm a közös éveket, és szép és élménygazdag napot kívánok!

Kálmán Csaba kari koordinátor

Nagyon szerencsésnek tartom magam, hogy egy ilyen volumenű projektben volt lehetőségem részt venni. Köszönöm az összes érintett kollégámnak, középiskolai nyelvtanárnak, egyetemi hallgatónak és középiskolai diáknak, hogy ezt a gazdag és összetett programsorozatot közösen ilyen sikeresen meg tudtuk valósítani! Örülök, hogy a mai nap folyamán többetekkel újra lesz lehetőségünk találkozni, és bízom benne, hogy az egész projekthez hasonlóan ezt a napot is sok szép élménnyel fogjuk zárni.

Major Éva szakmai vezető

Koromnál fogva sok projektben dolgoztam már, de mindenképpen ez az egyik kedvencem! Ez az a projekt, ahol a célok talán leginkább megvalósultak, új szakmai együttműködések indultak, és régiiek erősödtek meg, és mindenekelőtt az iskolák tanulói és a hallgatók szempontjából hasznos és valódi élmények születtek!

Köszönjük minden résztvevőnek!

Divéki Rita projektasszisztens és a kiadvány szerkesztője

Hatalmas megtiszteltetés volt számomra, hogy részt vehettem ebben a projektben. Nagyon szerencsés helyzetben voltam végig, hiszen szinte az összes résztvevővel folyamatos kapcsolatban voltam – a nyelvtanárokkal, a mentorokkal, a hallgatókkal és a gazdasági osztályon dolgozó kollégákkal. A legnagyobb élmény mindig az volt viszont számomra, amikor a hallgatók egy-egy találkozáson, illetve a mentorálás során csillogó szemekkel számoltak be a sikerélményeikről – ilyenkor a saját pályakezdő élményeim jutottak eszembe. A projekt által rengeteg embert ismertem meg, és számos értékes kapcsolatra tettem szert... Köszönöm mindenkinek! A szerkesztőtársaim, Anna és Árpád nevében is mondhatom, hogy öröm volt ezt a sok színes élményt olvasni és szerkeszteni... remélem, hogy az olvasók is így gondolják majd! Jó szórakozást kívánok a kiadványhoz és a konferenciához is.

Összefoglaló a programról

A Nyelvtanulással a boldogulásért program célja az volt, hogy élményalapú, délutáni nyelvtanulási lehetőséget biztosítson 9–13. évfolyamos középiskolai tanulók számára öt féléven át. A foglalkozásokat tanárszakos hallgatók tartották egyetemi és középiskolai mentoraik szakmai támogatásával. A programban az ELTE 10, a Közép-magyarországi régión kívül található partnerintézmény-nyel vett részt, 2017 decemberétől 2020 júliusáig. A tervezett indikátorok szerint körülbelül 2000 középiskolai nyelvtanulót vontunk be a programba, és iskolánként minden nyelvből legalább egy nyelvtanárt. Projektünk nem formális nyelvtanulási lehetőségek biztosításával kívánta segíteni a részt vevő középiskolások nyelvtudásának fejlődését. Ezenkívül több mint 800 egyetemi hallgatónak biztosítottunk nyelvvizsgafelkészülési lehetőséget MOOC-okon keresztül. Általános célunk volt, hogy segítsük a nyelvtanulókat az önálló nyelvtanulás felé vezető úton: tudjanak és szeressenek idegen nyelvet tanulni, és az elsajátított hasznos nyelvtudást megfelelően alkalmazzák. A nyelvtanárok váljanak még felkészültebbé ezen a téren, ennek elősegítésére terveztük meg a projekt továbbképzési rendszerét.

Legfőbb célok, hangsúlyok a projekt során:

1. Minél nagyobb számú középiskolai tanulónak lehetőséget adni a térítésmentes, az iskolai nyelvtanítást kiegészítő nyelvi foglalkozásokra.
2. Élményalapú, a tanulók igényeihez szabott nyelvtanítást biztosítani, ezt például előzetes igényfelméréssel segíteni.
3. A tanulók egyéni különbségeit a lehető leginkább figyelembe venni.
4. Segíteni a tanulókat az önálló és élethosszig tartó tanulásra való felkészülésben.
5. A részt vevő nyelvtanárok módszertani eszköztárát bővíteni helyi és az ELTE-n tartandó találkozók, szakmai műhelyekkel és továbbképzésekkel.
6. A kidolgozott két e-learning-kurzussal segíteni a tanulókat az érettségire történő felkészülésben és a nyelvtanárokat a módszertani ismereteik frissítésében.
7. A részt vevő hallgatóknak gyakorlási lehetőséget nyújtani, ahol bepillantanak iskolák munkájába, kapcsolatokat építenek, és kipróbálhatják magukat a tanórákkal járó egyéb kötelezettségek (például értékelés) nélkül.
8. A hallgatóknak a mentori konzultációkkal további szakmai fejlődést kínálni a tanárrá válás útján.
9. A távoktatási tartalmakkal támogatni a digitalizáció beépülését a mindennapi nyelvtanulásba.
10. A külföldi szakmai utak szervezésével tovább segíteni a nyelvtanárok nyelvi és módszertani felkészültségét.
11. A tananyag- és eszközbeszerzésekkel hozzátenni az intézmények nyelvtanítási környezetéhez.

A fentiek a következő tevékenységek megvalósításával értük el:

1. A középiskolai tanulók B2 szintű nyelvtudásának elérését, továbbá a tanulók nyelvtanulás iránti motivációját növelő, nem formális, élményalapú nyelvi foglalkozások valósultak meg angol, német, francia és olasz nyelvekből az ELTE nyelvszakos hallgatóinak vezetésével, az ELTE oktatóinak mentorálásával és a középiskolai nyelvtanárok támogatásával.
2. A középiskolai nyelvszakos pedagógusok ismeretanyagának bővítése az élményközpontú, nem formális módszereken alapuló oktatási formák használata tekintetében továbbképzések és szakmai műhelyek keretében.
3. A projekt eredményeinek tényadatokon alapuló összefoglalása, értékelése, elemzése: félévente kérdőíves, minden célcsoportot és résztvevőt bevonó nyomkövetést végeztünk, amelyről jelentés készült, és amelynek eredményeit beépítettük a további projektmunkába.
4. Távoktatási (e-learning) nyelvoktatási tartalmak kidolgozása: két kurzust állítottunk össze a két célcsoport számára.
5. Projekttalálkozók szervezése: az eseményeken szakmai kérdések megvitatása mentén szakmai és személyes kapcsolatháló épülhetett az intézmények és a nyelvtanárok között.

A 12 alkalmat felölelő foglalkozássorozatok négy nyelvből, 10 intézményben valósultak meg, közel 150 ELTE-s nyelvszakos hallgató bevonásával. A projektbe bevont iskolák (vegyes, több esetben inkább hátrányos helyzetű tanulók beiskolázását megvalósító, marginális helyzetben lévő oktatási intézményként) a projekt mentén amellyel, hogy közvetlen elérést kaphattak a korszerű nyelvtanítási módszerekhez, eszközökhöz, egyben gyakorlóhelyé váltak, ami az egyre emelkedő számú tanárszakos hallgatók gyakorló helyeinek bővüléséhez vezetett, és segíthette a nyelvoktatás megújítását, a felsőoktatási és köznevelési intézmények közötti kooperációt. Emellett elősegítették az esélyegyenlőség biztosítását, a vidéki iskolák beemelését a felsőoktatási intézmények látókörébe, a tanárképzés differenciálását a leszakadó térségek felzárkóztatási stratégiáinak kialakításában, elősegítésében.

A projekt célkitűzését a nyomkövetési jelentés eredményei, az iskolai vélemények és a hallgatói reflexiók nagymértékben megerősítették: fontos és megvalósítható, hogy hasonló jellegű „tanári tevékenység” tartósan épüljön be és állandósuljon a tanárképzés elméletében és gyakorlatában. Az élménypedagógia változatos eszköztára fontos része kell, hogy legyen a tanárok és a tanárjelöltek módszertani kultúrájának. Szükséges és lehetséges, hogy a projekt (és hasonló kezdeményezések) mélyreható változásokat gyakoroljon az iskolai közösségek idegen nyelvekhez való hozzáállására, és a szülők, szélesebb értelemben a társadalom nyelvtanulással, nyelvtudással kapcsolatos attitűdjére. A gyakorlat által a hallgatók olyan értékes tanítási tapasztalatokra tettek szert, amelyek hozzájárulnak ahhoz, hogy sikeres tanárokká váljanak. Tevékenységük részét képezte a kimeneti követelmények sikeres teljesítése, a portfólióépítés, a reflektív gondolkodás fejlesztése. A budapesti helyszínű találkozókra a különböző területekről érkező tanárok megismerkedhettek egymással, így elősegíthették, hogy a különböző profilú iskolák között további együttműködések alakulhassanak ki.

A projekt célkitűzései között fontos szerepet kapott a hatékony nyelvtanulás népszerűsítése, az élményalapú nyelvtanításhoz kapcsolódó szakmai műhelyek, továbbképzések biztosítása az egyik célcsoport, a középiskolai nyelvtanárok számára. Minden félévben egy-egy szakmai napot tartottunk minden partnerintézményben. A javasolt témákat előzetesen megosztottuk az iskolákkal, és ők kettő területet választhattak ki, így a program minden esetben két tématerületet fedett le, általában két ELTE-oktató vezetésével. Az ELTE-s tréner kiválasztása a kért témától függött: ezek szakértői vezették a továbbképzéseket. A képzések iránt nagy érdeklődés mutatkozott, a résztvevők száma több helyen igen magas volt. A tartalmakat az oktatók elméleti és gyakorlati részekre osztották: a teoretikus alapokat mindig a mindennapi gyakorlatban felhasználható tevékenységek, osztálytermi feladatok követték, hogy a nyelvtanárok közvetlenül felhasználható tudással hagyják el a képzést, bővülő elméleti ismereteik mellett. A szakmai műhelyek kiválóan alkalmasak voltak személyes beszélgetésekre, kapcsolatépítésre is, hiszen a tréner többnyire egyetemi mentorként is részt vettek a projektben, így megfelelően tudták a programot a résztvevők igényeihez igazítani. A projekten belüli képzések a résztvevők számára ingyenesek voltak, helyben történtek, és a legfrissebb tudományos szempontokat érvényesítették.

A projekt az eddigi eredmények és visszajelzések alapján szakmailag eredményesen zajlott. Nagy hozadéka volt, hogy komoly szakmai kooperáció alakult ki a négy nyelvet képviselő ELTE-s tanszékek között.

Öveges Enikő és Vincze Beatrix

Mit adott neked szakmailag a program?

Kovács Máté franciás mentor, összekötő mentor, képző, ELTE

Nagy öröm volt számomra, hogy mentoráltjaimmal több féléven keresztül tudtam együtt dolgozni és segíteni őket a foglalkozásokra való felkészülésben a terveik megbeszélésével. Ezenkívül a program több alprojektjében különböző kollégákkal dolgoztam együtt, a velük való szoros együttműködés, módszertani kérdéseken való közös gondolkodás szintén nagyon hasznos és előremutató volt.

Szerdahelyiné Hutter Angéla angol nyelvtanár, Eger

Szakmai, módszertani felfrissülést, nagyobb nyitottságot és bizalmat a nyelvi digitális programok iránt (MOOC). Másrészt azt, hogy az élmény-tanítási módszerek alkalmazása nem időfecsérlés az intenzív nyelvtanítás folyamatában, hanem rendkívül hasznos módszer. A mozgással járó elemek nem csak a kisebb diákoknál segítik a koncentrációt és fokozzák a tanulási motivációt.

Katona László angolos intézeti koordinátor, képző, ELTE

Számomra a program nagyon sokat adott, legfontosabb talán, hogy rengeteg tanárszakos hallgatót megismerhettem, nem csak azokat, akikkel órán találkoztam. Jó volt nagyon belelátni a hallgatók egyéni, képzésükkel is kapcsolatos reflexióiba, hiszen ezeket egyértelműen be tudtam építeni a tanárszakosoknak meghirdetett kurzusaimba. Nagyon jó volt együtt dolgozni az iskolákkal és más tanszékek, intézetek oktatóival.

Fekete Noémi olasz nyelvtanár, Székesfehérvár

Megismerkedhettem az ELTE oktatóival, az együttműködés során lehetőség nyílt a folyamatos szakmai tapasztalatcserére. Motivációt jelentett, hogy a továbbiakban is mentorként dolgozzak, ebben a félévben fejezem be a pedagógus szakvizsga mentori szakirány képzést az ELTE- PPK-n.

Gyöngyösi Imre angol nyelvtanár, Kiskunfélegyháza

Komoly szakmai kihívást jelentett a hallgatókkal való együttműködés. Jó volt látni, ha olyan módszereket alkalmaztak, amelyek biztosították diákjainknak az élményalapú nyelvtanulást.

Mi a legkedvesebb élményed a programmal kapcsolatban?

Kovács Máté franciás mentor, összekötő mentor, képző, ELTE

A legkedvesebb élményem, amikor mentoráltjaim örömmel számoltak be egy-egy foglalkozás sikeréről és a diákjaik motiváltságáról, vagy amikor egy-egy módszertani délután alkalmával azt tapasztaltam, hogy a programban részt vevő iskolák tanárai hálással fogadják a módszertani újdonságokat, ötleteket.

Szerdahelyiné Hutter Angéla angol nyelvtanár, Eger

Nagyon jók voltak a szakmai délutánok, és amit már régen nem tapasztaltam, hogy saját kollégáinkkal együtt, nem szokványos tanítási feladatokban milyen élvezetes részt venni. Más kollégák is jelezték, hogy hasznosnak ítélték a programot, sőt jól érezték magukat – ezt mint munkaközösség vezető igen pozitívnak éltem meg.

Katona László angolos intézeti koordinátor, képző, ELTE

A számtalan értékes emberi és szakmai kapcsolat.

Fekete Noémi olasz nyelvtanár, Székesfehérvár

A kollégáim is érdeklődtek a projekt iránt, így iskolánk igazgatójának támogatásával dr. Katona László szakmai előadását kétszer is hallhattuk az iskolában, mivel az első alkalommal nagy sikere volt.

Gyöngyösi Imre angol nyelvtanár, Kiskunfélegyháza

Kellemes meglepetés volt számomra, hogy az egyik péntek délutános csoportban milyen lelkesen vettek részt a foglalkozásokon gimnazistáink. Bármilyen fárasztó is volt a tanítási hét, a mindig derűs hallgató ötletes feladatokkal fel tudta rázni a legelcsigázottabb tanulót is.

Szerinted a diákok mit találtak a leghasznosabbnak a programban?

Kovács Máté franciás mentor, összekötő mentor, képző, ELTE

Véleményem szerint a mentoráltak nagyon hasznosnak találták, hogy egyetemi oktatók és iskolai nyelvtanárok egyszerre segítették munkájukat, a programban részt vevő diákok pedig lelkes és fiatal egyetemistáktól tanulhattak az élményalapú foglalkozások keretében. Ezek a délutáni alkalmak mindenképpen színesítették a diákok nyelvtanulási tapasztalatait, illetve új megközelítéseket is megismertettek velük a hatékony nyelvtanulással kapcsolatban.

Szerdahelyiné Hutter Angéla angol nyelvtanár, Eger

A 10. évfolyamosok örültek a plusz lehetőségnek, ami segítette a nyelvvizsgára való felkészülésüket. Volt olyan tanuló, aki órán alig akar (tudott) megszólalni, de a foglalkozások oldott légkörében aktívan bekapcsolódott, beszédkézsége rohamosan fejlődött. Többen voltak, akik azt mondták, hogy legyőztek valami lelki akadályt, ami korábban kifejezetten gátolta őket, hogy részt vegyenek pl. beszélgetésben angol nyelven. (Egyébként a csoportból egy tanuló kivételével mindenki nyelvvizsgát tett – ez a diák amúgy elég sokat hiányzott is.)

Katona László angolos intézeti koordinátor, képző, ELTE

Azt, hogy előben, a való világban kipróbálhatták magukat. Egy nem preparált környezetben kellett helyt állniuk, és hogy valós, életszagú problémákkal szembesülhettek. Így talán a valóságok sem lesz olyan nagy, amikor dolgozni kezdenek, és rájönnek, hogy ahol tanítanak, az bizony nem ugyanaz, mint a gyakorlógimnázium.

Fekete Noémi olasz nyelvtanár, Székesfehérvár

Fiatal, nagyon jól felkészült hallgatóktól tanulhattak, megismerhettek új tanulási módszereket az élménypedagógia segítségével. A tanórákon kívül lehetőségük volt a kötetlenebb tanulásra, továbbá sokat fejlődtek a kommunikációban.

Gyöngyösi Imre angol nyelvtanár, Kiskunfélegyháza

Értékelték, hogy korban hozzájuk közel álló egyetemistáktól tanulhattak. A foglalkozások kötetlen hangulata jó hatással volt rájuk. Javult a beszédkézségük, ami főleg a játékos feladatok megoldása közben volt érzékelhető.

mentori beszámoló

Szerinted a diákok mit találtak a leghasznosabbnak a programban?

Az „EFOP-3.2.14-17: Nyelvtanulással a boldogulásért” projektben mentorként és összekötő mentorként egyaránt részt vettem. Mentorként lehetőségem volt az egyetemi órákon kívül a hallgatók szakmai fejlődését követni, velük együttműködni, szakmai kérdésekben tapasztalatot cserélni.

„Inspiráló volt számomra a hallgatókkal együtt gondolkodni, a terveiket és ötleteiket megismerni...”

Nagy örömömre szolgált, hogy láthattam a hallgatóink tanári pálya iránti fokozódó elköteleződését, a munkához való pozitív hozzáállását és motiváltságát. A közös munka során a hallgatók egyre tudatosabban végezték a tanári munkájukat, tanári tudásuk sok szempontból fejlődött és differenciálódott. Egyetemi oktatóként külön örömet jelentett, hogy a hallgatók a tanulmányaik során megszerzett ismereteiket összekapcsolták a gyakorlattal, és a tanári munkájukban hasznosítani tudták azokat. Kiemelendő továbbá a hallgatók felkészültsége és lelkiismeretessége, amellyel a munkájukat végezték. Inspiráló volt számomra a hallgatókkal együtt gondolkodni, a terveiket és ötleteiket megismerni, valamint a tudásuk és ismeretük bővülését figyelemmel kísérni.

„Az összekötő mentori tevékenység legnagyobb hozadéka a középiskolai nyelvtanár kollégákkal kialakult együttműködés.”

Az összekötő mentori tevékenység legnagyobb hozadéka a középiskolai nyelvtanár kollégákkal kialakult együttműködés. Az egyes iskolák, az intézményvezetők és az idegennyelv-tanárok egyaránt nagyon segítőkészek és együttműködők voltak. Valamennyi felmerült kérdés és esetleges nehézség megoldásában minden esetben partnerek voltak, törekedtek a lehető leghatékosabb megoldást megtalálni. A szervezési feladatok ellátásán túl kialakult a kollégákkal egy szakmai együttműködés is, amelynek során volt lehetőségünk szakmai kérdésekről egyeztetni, tapasztalatot cserélni. Kiemelendő az egyes intézmények és a koordináló kollégák segítőkészsége a szakmai délutánok megszervezésekor, valamint a nyitottságuk és érdeklődésük a programon való részvétel során. Összekötő mentorként lehetőségem volt továbbá az egyes szakok hallgatóit, valamint a más szakokat képviselő egyetemi kollégáimat még jobban megismerni és velük együtt dolgozni.

Szesztay Margit – A nagy kaland mentorszemmel

Közel harminc éve foglalkozom tanításmódszertannal. Fiatal felnőttekkel együttgondolkodni arról, hogyan lehet a gyerekek figyelmét felkelteni és megtartani, mi motiválja az Y és a Z generációt, rendkívül izgalmas kihívás, végtelen kaland. És bár a pedagógiai hitvallásom alapvetően nem változott, minden évben tanulok újat a tanulásról, tanításról és a pedagógusképzésről.

Nagyon örülök, hogy mentorként részt vehettem ebben a programban. Ritkán nyílik alkalom arra, hogy párban és kis csoportban dolgozzon együtt mentor és pályakezdő tanár – intenzíven, akár több féléken keresztül. Szeretném röviden összefoglalni, hogy miért volt ez számomra rendkívül gazdagító élmény.

A kezdés izgalma: hogyan alakul egy kiscsoport

Bár az általam mentorált tanárjelölteknek már volt tapasztalatuk egyéni tanításban, nagy részük először foglalkozott csoporttal. Izgalmas volt hallgatni a beszámolókat arról, hogyan alakult a csoportlétkör, hogyan motiválták vagy húzták vissza egymást a gyerekek egy-egy délutáni foglalkozás során. „A tanulók cserélődnek az órákon, még a harmadik alkalommal is jöttek újak.” „A héten nem volt az egyik nagyhangú fiú, és egész más volt a hangulat, a csendesebb lányok is felbátorodtak. Máskor sokkal visszafogottabbak.” „Az óra után még pár gyerek ott maradt, kérdeztek, spontán visszajelzéseket adtak. Jó érzés volt.” Érdekes volt véleményt cserélni a csoportdinamika változásairól az élménybeszámolók tükrében.

„Az önbizalom építése, a tanári szerep magabiztos vállalása kulcsfontosságú a kezdő tanároknál. Óriási segítség lehet ebben a folyamatban egy támogató tanárjelölttárs jelenléte.”

Páros tanítás: több szem többet lát

Nagyon jó volt látni, ahogy a párok összedolgoztak, támogatták, segítették egymást. Öröm volt hallgatni, hogy „a buszon lefelé átbeszéltük a tervet, minden részletet kidolgoztunk, volt, B terv sőt C terv is, mert nem tudtuk hányan lesznek és mennyire merülnek majd bele a társasba”. „Hazafelé elrepült az idő, nagyon jó volt felidézni a délután lármás és csendes pillanatait, ötletelni, hogyan lehet a mai alkalomra építeni.”

Jó volt azt is hallani, hogy amikor az egyikük elvesztette a fonalat a pillanat hevében, a másik kiegészített, fegyelmezett, segített csitítani a lármát, összeszedni a figyelmet. Az önbizalom építése, a tanári szerep magabiztos vállalása kulcsfontosságú a kezdő tanároknál. Óriási segítség lehet ebben a folyamatban egy támogató tanárjelölttárs jelenléte.

Szabadság: a kísérletezés öröme

Kivételesen mindegyik tanárjelölt említette, hogy mennyire felszabadító érzés volt, hogy a nyelvtanítás kötetlen keretek között folyt. Persze volt ebből néha gond is, mert a gyerekek nem érezték, hogy kötelező részt venni. De az érem pozitív oldala az volt, hogy informális keretek között lehetett kísérletezni. Nem volt tanrend, tanmenet, nem kellett osztályozni, kicsit minden lazább és oldottabb volt. És bár a tanárjelöltek óráit sokszor megfigyelték, és kaptak visszajelzést is, ez is informális keretek között zajlott. Inkább volt szakmai beszélgetés, mint érdemjeggyel záruló értékelés.

Én nagyon sokat kaptam a konzultációkból. A fentiekben leírt kezdés izgalma, a kísérletezés öröme, a közös sikerélmények megosztása sok pozitív energiát adott. Előhívta saját pályakezdő emlékeimet, segített abban, hogy újra megpróbáljam: minden csoporthoz, minden gyerekhez meg lehet találni az utat – csak lelkesedés kell és kitartás.

„Előhívta saját pályakezdő emlékeimet, segített abban, hogy újra megpróbáljam: minden csoporthoz, minden gyerekhez meg lehet találni az utat – csak lelkesedés kell és kitartás.”

a nyelvtanárok élményei

Így látták a programot a középiskolai nyelvtanárok

Farkas Árpád elemzése a projektet záró kérdőív válaszai alapján

Noha a Nyelvtanulással a boldogulásért program elsősorban az EFOP-projekt céljainak megvalósulásaként az idegennyelv-tudásukat fejlesztő diákokról és az őket tanító egyetemi hallgatókról szólt, nem szabad megfeledkezni azoknak a középiskolai nyelvtanároknak a munkájáról sem, akik hasznos tanácsokkal látták el és számos egyéb módon segítették az iskoláikba érkező tanárszakos hallgatókat. Kérésünkre a nyelvtanárok visszatekintettek a hallgatókkal végzett közös munkára, és összefoglalták, hogy az EFOP-projekt miként segítette a diákjaikat, milyen fejlődési lehetőségeket kínált a valódi tanítási gyakorlatot szerző hallgatóknak, és milyen újdonságokkal szolgált saját maguknak. Az alábbi összefoglaló 29 középiskolai nyelvtanár válaszaira épül, akik nyolc különböző magyarországi település gimnáziumaiban tanítanak.

A diákjaik nyelvtudására reflektálva a nyelvtanárok több olyan aspektust kiemeltek, amelyben meglátásuk szerint fejlődés mutatkozott az EFOP-projektnek köszönhetően. A legtöbb tanár által említett pozitívum a diákjaik beszédképességének a fejlődése volt. Az EFOP-os nyelvórák érezhetően bátrabbá tették még a szóbeli kommunikációtól máskor vonakodó diákokat is. A nyelvtanárok szerint sokat javult a diákok motivációja a kommunikációra, és ezzel párhuzamosan fejlődött a beszédképességük, tehát folyékonyabban és választékosabb szókinccsel kezdték el kifejezni magukat. Számos nyelvtanár úgy véli, hogy a fesztelen kommunikációt lehetővé tévő oldott légkör többek között annak volt köszönhető, hogy a nyelvórákat tartó egyetemi hallgatók korban viszonylag közel álltak a középiskolás diákokhoz, így a diákok közvetlen hangnemben tudtak társalogni alkalmi tanáraikkal, és szívesebben beszéltek olyan témákról is, amiket nem feltétlenül vitatnának meg az iskolai nyelvóráik keretein belül. A motivált tanulói magatartás fenntartását segítette továbbá a különböző IKT-eszközök széles körű használata is; a diákok élvezték, hogy olyan alkalmazásokat és internetes forrásokat használhatnak a nyelvtanuláshoz, amelyekkel a normál tanóráik során még nem találkoztak. A beszélgetésre ösztönző tanórai légkör és a fiatalok érdeklődését felkeltő technológiák használata mellett az is hozzájárult a diákok aktivitásához, hogy az EFOP-os nyelvóráknak nem kellett követnie egy kijelölt tankönyvet, ezért a diákok számára érdekesebb témákat tudtak megvitatni. Az élményalapú nyelvtanítás tehát javította a diákok nyelvtudását és a nyelvtanuláshoz való általános hozzáállását, amit egy válaszadó tanár a következőképp foglalt össze: „Sok olyan tanulási utat ismerhettek meg, ami a tanórákon nem mindig tud megvalósulni. Az élménypedagógia módszereivel sok új nyelvi ismeretet szerezhettek. A szóbeli kommunikációban sokat fejlődtek.”

A megkérdezett középiskolai nyelvtanárok pozitív élményként emlékeznek a hallgatókkal való közös munkára. A válaszaikból kitűnik, hogy támogató és partneri együttműködés alakult ki köztük és a diákjaikat tanító hallgatók között. A közös hang megtalálását segítette, hogy a legtöbb gimnáziumi nyelvtanár szoros kapcsolatot ápolt a hallgatókkal a projekt magvalósulása során, és nem csupán az órák előtt folytattak eszmecserét személyesen, hanem e-mailben tartották a kapcsolatot a hét egyéb napjain is, és egyeztettek a tanítással kapcsolatos gyakorlati kérdésekről. A nyelvtanárok összességében meg voltak elégedve a hallgatók hajlandóságával a tanácsaik megfogadására, és elmondták, hogy a projektben tanító hallgatókat diákközpontú szemlélet jellemezte, ugyanis nemcsak a nyelv-

tanárok meglátásait és javaslatait vették figyelembe az óráik tervezésekor, hanem a diákok véleményére is kíváncsiak voltak, és azt felhasználva próbálták minél eredményesebb munkát végezni. A nyelvtanárok hangsúlyozták, hogy a hallgatók fiatalos lendülete és módszertani újdonságokra való nyitottsága üde színfoltként hatott és feldobta az iskoláikban folyó pedagógiai munka mindennapjait. A fiatal kollégákkal való együttműködés azért is érdekes volt a nyelvtanárok számára, mert a hallgatók beszámolóin keresztül egy új szemszögből láthatták a diákjaikat, és a nézőpontváltás lehetővé tette, hogy olyan módon gondolkodjanak a diákjaikról, ahogy a saját tanításuk során nem feltétlenül tudnának. A hallgatókkal való kooperációt összegezve az egyik nyelvtanár úgy fogalmazott, hogy „a hallgatókkal az együttműködés gördülékeny volt. Mindig időben küldték a szakmai alapossággal elkészített óravázlataikat. Az órák előtt vagy után átbeszéltük a tapasztalatokat, a javaslatokat meghallgatták, és a következő alkalommal igyekeztek a megvalósításra. Öröm volt a közös munka.”

„A nyelvtanárok hangsúlyozták, hogy a hallgatók fiatalos lendülete és módszertani újdonságokra való nyitottsága üde színfoltként hatott és feldobta az iskoláikban folyó pedagógiai munka mindennapjait.”

A Nyelvtanulással a boldogulásért projektre visszatekintve a nyelvtanárok értékelték a tanárszakos hallgatók felkészültségét is, különös tekintettel a módszertani jártasságukra és az idegennyelv-tudásukra. Általános elégedettség jellemezte a hallgatók felkészültségéről való vélekedést, és többen kiemelték a hallgatók szorgalmát és igyekezetét, amivel az óráikra készültek. Habár a programban részt vevő tanárszakos hallgatók jellemzően még nem rendelkeztek többéves osztálytermi gyakorlattal, de az általuk alkalmazott tanítási módszerek szakmailag megalapozottnak bizonyultak és sok esetben kivívták a középiskolai nyelvtanárok elismerését. Dicsérő szavakkal illették a nyelvtanárok a hallgatók módszertani arzenálját is, amely kellőképp változatos volt, ennél fogva fenntartotta a diákok érdeklődését és motivációját. Akadt olyan nyelvtanár is, aki az iskolájában tanító hallgatók formális keretek között megszerzett szakmai tudásán felül a veseszületett tanítási érzéküket emelte ki erősségként. Néhány nyelvtanár úgy gondolta, hogy a felügyeletük alatt dolgozó hallgatók módszertani felkészültsége szilárdabb lábakon állt, mint az idegennyelv-tudásuk, de az összes válasz egybevetését követően kirajzolódó kép sokkal inkább elégedettséget mutat, mintsem elégedetlenséget. A nyelvtanárok elégedettsége leginkább a hallgatók azon erőfeszítéseinek jellemzésében volt felismerhető, amik a diákjaik egyéni igényeinek kielégítésére irányultak. Az EFOP-projektben tanító hallgatók korszerű pedagógiai megközelítését és diákközpontúságát jól illusztrálja az egyik középiskolai nyelvtanár összegzése: „Nagyon pozitív a véleményem. A csoport igényéhez, tudásszintjéhez választottak változatos módszereket. Arra összpontosítottak, hogyan tudnák még nagyobb mértékben növelni a diákok érdeklődését, amihez a számítógép, az interaktív tábla nyújtotta lehetőségeket maximálisan igénybe vették.”

Természetesen volt példa arra is, hogy a sokéves tanítási tapasztalattal rendelkező középiskolai nyelvtanárok szakmai segítséget nyújtottak az EFOP-projekt ifjú tanárainak. A nyelvtanároktól való segítségkérés lehetősége azért volt különösen fontos, mert a hallgatók munkáját segítő egyetemi mentorok a legtöbb esetben nem ismerték személyesen azt a kontextust, amiben a hallgatók tanítottak, így a helyi diákspecifikus kérdésekben a hallgatók kizárólag a nyelvtanárookra tudtak támaszkodni. A kezdeti tájékoztatást követően is előfordult, hogy a nyelvtanárok információs hídát képezve segítettek az EFOP-os hallgatók és a diákjaik közötti kommunikációt, és közvetítették a diákok igényeit a hallgatók felé. Ezenfelül a tapasztalatmegosztás volt a szakmai segítségnyújtás egyik legáltalánosabb formája, amiről a nyelvtanárok beszámoltak. Az iskolai viszonyok, valamint a diákok sajátosságainak és igényeinek ismertetésén kívül a nyelvórák kivitelezésének gyakorlati kérdéseiben is a hallgatók segítségére voltak a nyelvtanárok. Visszajelzést biztosítottak a hallgatóknak a megtartott órákról, és néha az óratervezést és az órákra való felkészülést segítették tanácsaikkal. Volt olyan

nyelvtanár is, aki lehetőséget biztosított a hallgatóknak arra, hogy látogassák az óráit, hogy ezzel is segítse őket a tanításban. A nyelvtanárokkal történt konzultációk révén a hallgatók a tanárok szemszögéből is bepillantást nyerhettek az iskolai élet mindennapjaiba, így teljesebb képet kaptak a pedagógusok munkájának mindennapi valóságáról. A hallgatók munkájának segítéséről az egyik tanár azt írta, hogy „igyekeztem a pozitív visszajelzéseimmel erősíteni az önbizalmukat és a lelkesedésüket. Ha bármilyen szakmai problémába ütköztek, mindig kész voltam segíteni. Az óravázlatokat minden alkalommal átbeszéltük, többször javasoltam játékos feladatokat.”

„Nagyon jó volt a projekttalálkozó keretében más kollégákkal is találkozni, és a szakmai beszélgetések is nagyon hasznosak voltak. A hallgatóktól is rengeteget tanultam, mind a mai napig kapcsolatban vagyunk, és ha valamilyen újdonságot fedezünk fel, azt megosztjuk egymással. Úgy érzem, sokat tanultam én is az elmúlt időszakban.”

Ugyancsak említésre érdemes a középiskolai nyelvtanárok szakmai fejlődése, amit az EFOP-projektben végzett munkájuknak köszönhetnek. Annak dacára, hogy a középiskolai nyelvtanárok mind tapasztalt szakemberek voltak, meglátásuk szerint számos módszertani újdonsággal ismerkedtek meg a hallgatókkal végzett munka során. A tanítás során a hallgatók által felhasznált IKT-eszközök, könyvek, feladatok és egyéb segédanyagok így nem kizárólag a diákok számára voltak hasznosak, hanem a nyelvtanárok is profitáltak belőlük. A játékos és élményalapú nyelvtanítás tehát bizonyos mértékben az EFOP-projekt végeztével is az iskolákban marad, hiszen a tanárok alkalmazzák a hallgatóktól átvett módszerek egy részét. A régebben képesítést szerzett nyelvtanároknak az is érdekes volt az EFOP-projektben, hogy betekintést nyerhettek a tanárképzés jelenlegi rendszerébe, és volt, aki kiemelte, hogy szívesen dolgozott együtt az ELTE tanárképző szakembereivel. Többen is említették a szakmai eszmecsere fontosságát, amire a projekt bőséges lehetőséggel szolgált. Az egyik nyelvtanár az iskola falain belül folyó pedagógiai diskurzus hasznosságán felül felhívta a figyelmet az EFOP-projekt rendezvényeinek fontosságára is: „Nagyon jó volt a projekttalálkozó keretében más kollégákkal is találkozni, és a szakmai beszélgetések is nagyon hasznosak voltak. A hallgatóktól is rengeteget tanultam, mind a mai napig kapcsolatban vagyunk, és ha valamilyen újdonságot (könyv, cikk, módszer stb.) fedezünk fel, azt megosztjuk egymással. Úgy érzem, sokat tanultam én is az elmúlt időszakban.”

„... ők maguk is tanultak az EFOP-projektben való részvételükből, mivel számos olyan technikával gazdagították pedagógiai eszköztárukat, amit a jövőben is használni fognak.”

Összegzésként elmondható, hogy a középiskolai nyelvtanárok hasznosnak találták az EFOP Nyelvtanulással a boldogulásért programot és élvezték a benne végzett munkát. A projekt legfontosabb hozadéka, hogy az extra foglalkozásoknak köszönhetően a nyelvtanárok szerint általános fejlődés mutatkozott a diákjaik idegennyelv-tudásában, és érezhetően javult a középiskolás nyelvtanulók beszédkészsége. A projektben tanító hallgatókkal jól tudtak együtt dolgozni a nyelvtanárok, amit az is jelez, hogy sokkal inkább fiatal kollégaként és partnerként tekintettek a hallgatókra, mintsem szigorú felügyeletet igénylő tanoncokra. Az EFOP-projektben tanító hallgatókról megkérdezett nyelvtanárok úgy vélték, hogy a szakmai módszertani és idegennyelvi felkészültségük alkalmassá tette őket a középiskolás diákok tanítására, és a felkészültségen kívül szorgalmasnak és igyekvőnek is találtattak a hallgatók. A nyelvtanárok feladata az EFOP-projektben elsősorban az iskoláikban tanító hallgatók munkavégzésének a támogatására irányult, amit az iskola- és diákismeretük, tanítási tapasztalataik és építő jellegű megjegyzéseik megosztásával valósítottak meg. Azonkívül, hogy a középiskolai nyelvtanárok segítettek a tanárszakos hallgatók munkáját és szakmai fejlődését, ők maguk is tanultak az EFOP-projektben való részvételükből, mivel számos olyan technikával gazdagították pedagógiai eszköztárukat, amit a jövőben is használni fognak.

Képek a szakmai délutánokról

Eger - Szilágyi Erzsébet Gimnázium és Kollégium

Balassagyarmat - Szent Imre Katolikus Általános Iskola és Gimnázium

Székesfehérvár - Vasvári Pál Gimnázium

Kiskunfélegyháza - Móra Ferenc Gimnázium

Projekttalálkozók az ELTE-n

2018. november 17.

Székesfehérvár - Ciszteri Szent István Gimnázium

Kecskeméti Piarista Gimnázium

2019. május 18.

diák beszámoló

Virágh Fanni beszámolója

Eger - Szilágyi Erzsébet Gimnázium

„Nyelvtanulással a boldogulásért!” – ezzel a jelszóval indultunk útnak és vettünk részt az Eötvös Loránd Tudományegyetem angol nyelvű kurzusain a 2019/2020-as tanév második felében. Iskolám, az Egri Szilágyi Erzsébet Gimnázium és Kollégium egyik informatikatermében minden héten csütörtök délután én és 6 másik osztálytársam szorgosan dolgoztunk, játszottunk és tanultunk angol nyelven újonnan megismert tanárunkkal, Karácsonyi Sebastiannal.

Nagyon szerencsésnek éreztük magunkat, hogy bekerülhettünk a programba, és minden lehetőséget megragadtunk, hogy tudásunkat bővítsük. Kezdetben nehezen indult a munka, mert mindenki zavarban volt, és nem igazán mertünk megszólalni egyes feladatoknál. Úgy gondolom, a végére ez egészen helyrerázódott, hiszen sokszor egymás szavába vágva rukkoltunk elő jobbnál jobb gondolatokkal az adott témában. Sebastian az első órán kikérte a véleményünket arról, hogy milyen témákat szeretnénk feldolgozni az egyes foglalkozásokon, mik azok, amik nehezen mennek és több gyakorlást igényelnek. Szintünk felméréséhez egy tesztet töltöttünk ki, illetve szó esett arról is, hogy mit várunk a projektől, milyen céljaink vannak az angol nyelvvel, és miben lehet segítségünkre a kurzus. Szívesen emlékszem vissza az órákra. Nagyon szerettem együtt dolgozni Sebastiannal és a többiekkel, kis családdá nőttük ki magunkat. Rengeteget játszottunk, különböző weboldalakat és alkalmazásokat ismertünk meg, teszteket töltöttünk ki, vagy épp videót néztünk arról, hogyan is készül a rágógumi. Nagyon jó hangulatban teltek az órák, vidámak voltunk, sokat nevtünk, és amikor izgatottság látszott az arcunkon a következő napi angol dolgozat miatt, félretettük az előre megtervezett menetrendünket, és arra készültünk. Egy csodás történetet írtunk közösen a többiekkel, bár nem hiszem, hogy bármelyik könyvben is meg fog jelenni a jövőben.

„...úgy gondolom, bármelyik percben igent mondanánk egy újabb ilyen kínálkozó alkalomra!”

Munkánkat megpróbálta félbeszakítani a koronavírus, de nem igazán hagytuk neki, folytattuk teendőinket a Zoom alkalmazás segítségével. Az alkalmazás nagyban hozzájárult ahhoz, hogy töretlenül folytathassuk munkánkat, tudtunk külön szobákat létrehozni kisebb csapatmunkákhoz, kérésünkre Sebastian megismertette velünk a koreai pop történetét, és sokat beszélgettünk a mindennapokról, saját magunkról. A program végéhez érve egyszerre voltunk elégedettek és elkeseredettek. Nagyon szomorúak voltunk, hogy vége lett a projektnek, és közben hálásak is, hogy a részesei lehettünk. Úgy gondolom, hogy rengeteget tanultunk az angol nyelvről, különböző kultúrákról, egymásról és saját magunkról. Sokat köszönhetünk a projektnek és Sebastiannak egyaránt, és úgy gondolom, bármelyik percben igent mondanánk egy újabb ilyen kínálkozó alkalomra.

hallgatói beszámolók és jó gyakorlatok

Interjú Csapó Péterrel és Kontra Krisztiánnal

Péter négy, Krisztián pedig öt féléven keresztül vett részt a projektben, kezdetben együtt vitték a csoportokat, majd pedig egyedül is kipróbálták magukat. Egymást interjúvolták meg a projekten szerzett tapasztalataikról.

Mi ösztönzött arra, hogy jelentkezsz a projektbe?

K: Az, hogy megtudtam mennyi pénz jár érte! :) Komolyra fordítva a szót: azért jelentkeztem, hogy kipróbálhassam magam valódi tanítási helyzetben, és tapasztalatot gyűjtsek egy iskolában „igazi” diákokat tanítva. Az első egyetemi évek során rengeteg feladatot, óratervet készítettem, amit maximum a hallgatótársakon lehetett tesztelni, én szerettem volna kipróbálni az elképzeléseimet élesben is.

P: Engem legfőképp az ösztönzött, hogy a projektben való munkámat megelőzően még nem volt lehetőségem kipróbálni magam tanárként. Magántanítványokat vállaltam a projektet megelőzően is, viszont abban is biztos voltam, hogy más egyszerre több, vagy csupán egy gyerekkel foglalkozni. Több mint három éve tanultunk már tanárnak, amikor jelentkezünk, és szerettem volna felmérni azt, hogy mennyire vagyok alkalmas erre a szakmára, illetve miként tudom hasznosítani az egyetemen tanultakat. Ezenfelül az is ösztönző volt a számomra, hogy egy szaktársunkkal együtt taníthatunk. A projektet megelőzően is jó barátságot ápoltunk, bizonyos fokig a projektet egy közös kalandnak fogtam fel.

Mik voltak az elvárásaid a programban való munkával kapcsolatban?

Miben volt végül más?

K: Nem voltak különösen nagy elvárásaim, én ezt egy gyakorlási és fejlődési lehetőségnek láttam az elején. Aztán menet közben derült ki számomra, hogy milyen szuper projektbe csatlakoztam be. Számos remek embert ismerhettem meg, és olyan értékes tapasztalatokat gyűjtöttem, amelyeket kizárólag az alap tanárképzésben részt véve lehetetlen lett volna. Amikor jelentkeztem, biztosan nem gondoltam volna, hogy angoltanárok több konferencián is az én élményeimre és ötleteimre lesznek majd kíváncsiak néhány félév múlva. Szóval sokkal többet kaptam, mint amire számítottam.

P: Egyetértek veled. Az elején én sem tudtam, mire is számíthatok. Abban reménykedtem, hogy a közös munka eredményeként valamilyen fejlődni fognak a tanítási képességeim. A projektet megelőzően elég alacsony volt az önbizalmam, nem nagyon hittem abban, hogy jó tanár válhat belőlem. Ennek a legfőbb okát abban láttam, hogy nem tartottam magam elég kreatívnak. Bíztam benne, hogy valós tanítási helyzetben felgyorsulhat a fejlődésem. Mind a kettő elvárásom maradéktalanul teljesült, csupán pár sikerélményre volt szükségem ahhoz, hogy egy kishitű egyetemi hallgatóból egy magabiztos tanárjelölt váljon belőlem. Ebben neked is szereped van, hiszen az órák után gyakran téled tudtam visszajelzést kérni, és egy rosszabb óra után gyakran te próbáltál megvigasztalni.

Neked mit jelentett az, hogy párban, hogy egy hallgatótársaddal dolgoztál? Melyik volt a jobb: egyedül vagy párban?

P: Ahogy arra már utaltam is, a páros munkát én egy közös kalandként éltem meg. Ezenfelül a projekt elején biztonságérzetet is jelentett az, hogy párban tanítottunk. Mivel nem volt túl sok önbizalmam a projekt kezdetén, így engem megnyugtató volt az a gondolat, hogy ha elakadnék vagy lefagynék, számíthatok a segítségedre. Ezenfelül sokat tanultam tőled, és véleményem szerint nagyon fontos, hogy tanárként ne csak tanítani, de egymástól tanulni is tudjunk. Én egyértelműen a párban való tanítást élveztem jobban. Mind az órák megtervezését, mind azok megtartását izgalmassá tette az, hogy párban dolgoztunk. Azt tapasztaltam, hogy párban a gyerekek munkáját is jobban tudtuk segíteni, illetve összetettebb pedagógiai módszereket is könnyebben tudtunk megvalósítani.

K: Én úgy érzem, hogy pont így volt a legjobb, ahogy alakult: három félévet párban, majd kettőt egyedül tanítva. Az elején tényleg megnyugtató volt, hogy bármikor tudtuk egymást segíteni, fontos volt, hogy bármiben számíthattunk a másikra. Azért szerintem elég szokatlan helyzet, hogy két tanár volt egyszerre jelen az órákon, de sikerült mindig jól elosztanunk a feladatokat. Izgalmas dinamikát adott a tanóráknak, hogy folyamatosan váltani tudtuk 15-20 percenként, hogy ki vezeti az adott tevékenységet, így sokkal könnyebb volt a diákok figyelmét is fenntartani. Amikor egyedül taníthattam, ott pedig azt élveztem a legjobban, hogy teljes egészében a saját elképzeléseim alapján alakíthattam a foglalkozásokat – ekkorra már teljesen felkészültnek éreztem magam erre a közös munkában szerzett tapasztalatoknak köszönhetően.

„a páros munkát én egy közös kalandként éltem meg”

Mi volt a legszebb, legemlékezetesebb pillanatod a projektben való munka során?

P: Amikor kivittük a gyerekeket a városba, meg kellett mutatniuk a kedvenc helyüket Egerben, és beszélniük kellett a választott helyről angolul. Izgalmas volt a gyerekek idegenvezetésével megnézni Lajosvárost és a belvárost, és jó volt hallani a diákok történeteit ezekkel kapcsolatban. Úgy érzem, ezzel tényleg sikerült jobban megismernünk őket.

K: Nekem is egyből a városi séta jutott eszembe, nagy élmény volt a tanulóinkkal bejárni Egert. Emellett azt szeretném kiemelni, hogy minden félévben sikerült nagyon jó viszonyt kialakítani a tanulóinkkal, és szuper hangulatban telt az összes óránk. Egy másik nagyon emlékezetes alkalom volt, amikor a csoportommal kitaláltuk, hogy az egyik alkalomra mindenki süssön valamit, és mutassa be, hogy mi az és hogyan kell elkészíteni. Egy igazán bensőséges hangulatú óra sült ki belőle, nagyon jó beszélgetések alakultak ki, miközben megkóstoltuk egymás remekműveit.

Milyen nehézségekkel szembesültél a projekt során, és hogyan sikerült megbirkóznod ezekkel?

P: A projekt elején a saját démonaimmal kellett megküzdenem, és azt hiszem ez jelentette a legnagyobb nehézséget. Nem hittem abban, hogy képes lehetek kreatív, a diákok számára nemcsak tanulságos, de szórakoztató feladatok kitalálására. Sokat tanultam tőled a közös munka során, illetve a projektben való részvétel, mondhatni, rákényszerített arra, hogy képezzem magam az élménypedagógiai módszerek témájában, illetve megtanuljak hinni magamban. Jó pár alkalomba telt, mire legyőztem a belső szorongásom és elhittem, hogy amit csinálok, az jó.

K: Nekem egyértelműen az online időszak volt a legnehezebb: amikor 2020 tavaszán bezárták az iskolákat, akkor mindenkinek új volt a digitális oktatás, ekkor kellett megismerkednünk azokkal az eszközökkel, amelyek ma a mindennapjaink részét képezik, mint a Zoom vagy a Google Classroom. Nehéz volt átültetni az élményalapú foglalkozásokat az online térbe, óriási köszönettel tartozom a mentorunknak, Szesztay Margitnak, aki rengeteget segített ebben az időszakban (is), és számos remek ötletet adott.

Van-e valami, amit bánsz a projekttel kapcsolatban?

P: Igen. Nagyon sajnálom, hogy az utolsó félévben nem vállaltam csoportot. Most sem döntenék másképp, mint akkor tettem. A szakdolgozat megírása, a hosszú tanítási gyakorlat és az egyetemi feladataim elvégzése mellett már nem tudtam tovább folytatni a projektet, de ennek ellenére a mai napig kicsit szomorú vagyok emiatt.

K: Nekem is a végéhez kapcsolódik, amit bánok, viszont egészen más okból. Amiatt van hiányérzetem, hogy nem tudtuk rendesen lezárni a csoportommal a projektet. Amikor először bezárták az iskolákat, akkor megbeszéltük a tanulókkal, hogy ha majd lehet, akkor lemegyek hozzájuk Egerbe, és csinálunk egy igazi elkészítő alkalmat, erre viszont azóta sem volt lehetőség.

Mi jut eszedbe az Egri Szilágyi Erzsébet Gimnáziumról, ahol a foglalkozásokat tarthattuk?

K: Egyértelműen az, hogy mindig mekkora szeretettel fogadtak minket Egerben! Nagyon jó érzés volt hétről hétre belépni a Szilágyiba, ahol úgy vártak minket, mintha hazajártunk volna. Remek embereket ismerhettünk meg az ottani tanárok és a tanulóink személyében is, tényleg csupa pozitív emlék van. Ráadásul a várost is sikerült egész jól megismerni a diákok segítségével.

P: Csupa jó! Minden pedagógus nagyon kedves volt hozzánk, a diákok is nagyon aranyosak és lelkesek voltak, illetve az iskola hangulata is remek volt. Mind Eger, mind az iskola nevét hallva mindig arra gondolok először, hogy mennyi tanítási módszer kipróbálására volt lehetőségünk, illetve mennyi élményt sikerült átélünk.

Miben fejlődött a leginkább a projekt során?

P: A beszélgetés során már említett okokból azt gondolom, hogy a kreativitásom és az önbizalmam fejlődött a legtöbbet. Ezt leszámítva, a közös munka eredményeként a kooperációs képességem is sokat fejlődött. Az elején volt pár súrlódásunk, és utólag belátom, hogy ezeket kezelhettem volna megfelelőbben, de rengeteget tanultam belőlük, és szerintem a barátságunkat is megerősítették.

K: Ez teljesen igaz, az elején meg kellett találni, hogy hogyan tudunk úgy együtt dolgozni az órákon, hogy mindkettőnk maximálisan ki tudjon bontakozni. A közös munkánk egyértelműen hozzájárult ahhoz, hogy milyen szintű őszinte baráti kapcsolatunk van ma. Én legtöbbször a tanítási folyamat tervezésben fejlődtem: amikor az első óráinkra mentünk, én azt gondoltam, hogy nagyon király tanár vagyok, aki majd megmutatja, hogy hogyan is kell tanítani. Aztán utólag visszanézve az első óraterveinket úgy tűnik, mintha véletlenszerű feladatokat pakoláztunk volna egymás után. Ahogy tapasztalatot szereztünk, egyre tudatosabban építettük fel az óráinkat, és képesek lettünk koherens, dinamikus foglalkozásokat tervezni.

Mi volt a projekt legnagyobb tanulsága a számokra?

P: Számomra a legfontosabb tanulság az volt, hogy akár diákként, akár tanárként fontos hinni a saját képességeinkben. A projektben való munkánk során többször tapasztalhattuk, hogy egy-egy diák nem hisz a saját képességeiben, és esélyt sem ad magának arra, hogy jól megtanuljon angolul. Tanárként nemcsak a tanítás a feladatunk, hanem a diákjaink motiválása is. Nem elég, hogy mi hiszünk bennük, nekik is hinniük kell a közös sikerben.

„Ahogy tapasztalatot szereztünk, egyre tudatosabban építettük fel az óráinkat, és képesek lettünk koherens, dinamikus foglalkozásokat tervezni.”

K: Én is ehhez csatlakoznék, a projektben való részvétel megerősített abban, hogy mennyire fontos a tanulókkal való jó viszony kialakítása és egy befogadó, bátorító közeg létrehozása a tanórákon. Nagyon sokat jelentett, hogy láthattam, hogy az ötleteim hogyan működnek élesen. Merjünk bátran kísérletezni és új dolgokat kipróbálni az iskolában!

„Merjünk bátran kísérletezni és új dolgokat kipróbálni az iskolában!”

Mihály Tímea élménybeszámolója

Hogy is kezdődött az én történetem az EFOP-projekttel? Emlékszem, hogy kicsit vonakodtam az egésztől, valamiért félttem belevágni egy új dologba. Azonban az egyik csoporttársam addig noszogatt, míg felkerestem az illetékes egyetemi oktatókat, hogy megérdeklődjem, van-e még hely számomra a projektben. Mint kiderült, még nem találtak angolszakos hallgatót Kiskunfélegyházára, és örülnek a megkeresésemnek. Mi is lett ennek az eredménye számokban mérve? 4 féléven keresztül vettem részt a projektben, ez alatt az idő alatt 48 alkalommal jártam Kiskunfélegyházán, ami körülbelül 145 órányi vonatozást és közel 100 órányi angolra megtartását jelenti. Azonban, ami ennél is fontosabb, hogy életre szóló élményekkel gazdagodtam, és mindig hálás leszek azoknak, akik segítettek engem a majd' 2 éves kalandom alatt.

2018. április elején beindult a gépezet. Az első félévben végzős diákokkal dolgoztam, együtt készültünk a közeledő érettségire. Nagyon kedves és érdeklődő csapat volt, láttam, hogy hálásak a lehetőségért. Azonban miután az írásbeli vizsgák túl voltak, már nehezebben vették rá magukat, hogy bejöjjenek személyesen. Néha csak 2-3 diákkal ültem, és gyakoroltunk a szóbelire. Eleinte rosszul érintett a létszám csökkenése, de nem tudtam sajnos mit tenni ellene. Magamban is keresgéltem a hibát, de mások is meggyőztek, hogy nehéz helyzetben voltam, aztán lesz ez majd jobb is. Valóban így lett!

A következő két félévet nagyon szerettem, miközben nekem is nagyon nehéz volt magánéleti szempontból. Talán az volt a legnagyobb tanulság ebben az időszakban, hogy hogyan ne érezzék és lássák rajtam a diákok, hogy nekem milyen rossz most belül, és rendesen oda tudjak figyelni a gyerekekre és a tanításra. Ebben az időben 9–11. osztályos tanulóim voltak. Az elején megbeszéltük, hogy milyen témakörök érdeklik őket, milyen nyelvtani egységeket nézzünk át mélyebben. Aztán nem sokkal később felfedeztem a TED talks videókat, és rendszeresen vittem az órákra. Többek közt nyelvtanulásról, motivációról, az angol nyelv fontosságáról és tanulást segítő tippekről is hallgattunk előadást. Ahogy láttam, mindenkinek tetszett a TED-előadások műfaja. Ha jól emlékszem, akkor a harmadik félévben kipróbáltunk egy olyat is, hogy a tantermi órát a szabad térbe helyeztük át. Ekkor a diákoknak kellett angol nyelven bemutatni nekem Kiskunfélegyházát, kicsit körbe is jártuk a várost, nagyon élveztük az egészet. 2019. május közepén köszöntünk el egymástól ezzel a csapattal. Fájt a szívem, mert a két félév alatt nagyon összeszoktunk és megkedveltük egymást, rengeteg hasznos dolgot tanultunk, jól éreztük magunkat és sokat nevettünk! Három félév után úgy éreztem, hogy rendesen kivettem a részem a projektből, rengeteget tanultam és tanítottam, olyan élményekkel lettem több, amiket sose felejték el, és talán ezen a ponton gondoltam azt, hogy véget ért a kiskunfélegyházi pályafutásom. Tévedtem!

2019. szeptember végén úgy indultam el Zuglói vasútállomásról a szeretett városomba, hogy három a magyar igazság és plusz egy a ráadás! Szeretek tanítani, szeretek vonatozni, szeretnék még újabb csapat diákkal megismerkedni, és különben is szeretem a projektet, és jó lesz ez nekem is! Neheztelt menet volt, mert ekkor kezdtem a hosszú tanítási gyakorlatomat, mellette még más diákokkal is foglalkoztam, de mindent megtettem az ügy érdekében, hogy jó legyen ez a félév is. Csodálatos diákokkal ismerkedtem meg! 9. osztályosok voltak akkor, érdeklődők és nyitottak a világ felé, akik szerettek volna minél többet angolul tanulni. A négy félév alatt talán ez a csapat került a legközelebb hozzám. Szokás szerint rengeteg gyakorló feladatot vittem, nyelvtani egységeket ismételtünk át, TED talk videókat néztünk, kimentünk együtt sétálni a városba, és angolul mutatták be nekem az érdekességeket, közben sokat meséltek magukról. Egy szó mint száz, nagyon szerettem az egészet!

„Szeretek tanítani, szeretek vonatozni, szeretnék még újabb csapat diákkal megismerkedni, és különben is szeretem a projektet, és jó lesz ez nekem is!”

A projekt alatt két találkozót is tartottak az egyetemen 2018 és 2019 őszén, amire engem is meghívtak, hogy meséljek az élményeimről. Érdekesebbnél érdekesebb történeteket hallhattunk egymástól. Nagyon inspiráló és motiváló volt ez a két alkalom, illetve fantasztikus érzés volt együtt látni ezt a közösséget, mindazokat, akikkel együtt dolgoztunk, hogy a projekt még jobb lehessen. Mit is kaptam én ettől a projekttől? Nagyon sok dolgot, nem is tudok mindent felsorolni. Kezdő nyelvtanárként tapasztalatokat gyűjtöttem, rengeteg emberrel ismerkedtem meg, a diákok az érdeklődésüket és szeretetüket mutatták ki felém, kapcsolatot építettem az egyetemi oktatóimmal és nem utolsósorban sokat tanultam magamról is. Köszönöm, hogy részese lehettem ennek a szuper projektnek!

3 kérdés - 3 válasz - Varga Rita

Mit adott neked szakmailag a program?

Úgy gondolom, hogy nagyon sokat köszönhetek az EFOP által kapott lehetőségnek, hiszen alkalmam volt kipróbálni magamat tanárként egy komáromi középiskolában még a gyakorlatom előtt. Az egyetemi oktatás megalapozza a gyakorlatban végzett munkánkat, viszont én a program során jöttem rá igazán, hogy mennyire más elképzelni, milyen egy nagyobb csoportot tanítani, és mennyire más megtapasztalni azt.

Két szemesztert tanítottam Komáromban, és azt hiszem, elmondhatom, hogy igen változatos volt ez a két félév. Az első félév során egy szaktársammal tartottuk a délutáni foglalkozásokat, ami megtanított együttműködni oktatni, feladatokat kitalálni és levezényelni az órákat. Kezdetben örültem is neki, hogy nem egymagam lettem bedobva a mélyvízbe, és egymást segítve tudunk haladni. Ez így is történt, és kifejezetten hasznos volt mindkettőnk jelenléte, hiszen a csoportunk korban és a nyelvtudás szintjét tekintve is elég változatos volt. Ilyenkor jól jött, hogy tudtunk differenciálni, és kicsit személyre szabottabb feladatokat tudtunk összerakni, hogy senki ne érezze úgy, hogy le van maradva és azt se, hogy unatkozik és nincs mit csinálnia.

„Interneten keresztül is rengeteg kreatív módja van egy játékos óra összeállításának. Nekem talán az online szabadulószoa tetszett a legjobban, amiben sok munkám volt, de biztos vagyok benne, hogy nem próbáltam volna ki soha, ha nincs az átállás.”

A második félév több szempontból is kihívást jelentett számomra. Úgy alakult, hogy különváltunk a szaktársammal, és én megkaptam az általunk tanított csoportot. Kíváncsi voltam, hogy hogyan tudok boldogulni egyedül, de picit izgultam is. Néhány foglalkozást meg is tudtam tartani jelenléti oktatásban, azonban a vírus miatt hamar váltani kellett online oktatási formára. Ez egy újabb kihívás volt, hiszen akkoriban még az egész országnak újdonság volt a rendszer, amibe belekényszerültünk. Szerencsére hamar sikerült alkalmazkodnunk a kialakult helyzethez. A digitális órák tervezése és megtartása új kompetenciákat igényelt. Én magam is rengeteget tanultam arról, hogy milyen IKT-s lehetőségek állnak rendelkezésemre egy online óra megtartásához. Interneten keresztül is rengeteg kreatív módja van egy játékos óra összeállításának. Nekem talán az online szabadulószoa tetszett a legjobban, amiben sok munkám volt, de biztos vagyok benne, hogy nem próbáltam volna ki soha, ha nincs az átállás.

Szakmailag sokat adott nekem a program. Mint már említettem, lehetőséget kaptam, hogy valós közegben oktassak, megtanultam magamról rengeteg olyan dolgot, amelyeken tudom, hogy a jövőben még dolgoznom kell annak érdekében, hogy olyan tanár lehessék, amilyen lenni szeretnék. Megtanultam elfogadni, hogy a munkám akkor sem lesz teljesen tökéletes, ha mindent megteszek annak érdekében.

Ami a szakmai előrehaladást illeti, rengeteget jelentett az is, hogy a mentorom mindenben segített és nem hagyott magamra a tervezéssel. Általában megterveztem az óra vázát, és az ötleteimet közvetítettem a mentoromnak. Sokszor gondoltam úgy, hogy egy kész tervet viszek neki bemutatni, de ahogy elkezdtünk beszélni a feladatokról, mindig voltak olyan javaslatai, amelyek javítottak az általam kidolgozott tevékenységeken, vagy hasznosabbá és logikusabbá tették azokat, valamint az óra menetét. A mentortanári javaslat egy olyan része volt a programnak, amit megbecsültem, hiszen tudom, hogy a szakmai gyakorlat után valamelyest magamra leszek utalva, viszont ezeket a tanácsokat magammal tudom majd vinni.

Mi a legkedvesebb élményed a programmal kapcsolatosan?

Sok jó élményt adott nekem az EFOP. Először is érdekes volt valaki mással együtt tanítani. Azt gondolom, hogy jól kiegészítettük egymást a foglalkozások során, és ezt a diákok is érezték. Pár alkalom után jó légkört tudtunk kialakítani, voltak saját vicceink, és a diákok is partnerek voltak. Szívesen hozzájárultak az oldott légkör kialakításához. Mivel az órákon jól éreztük magunkat, most először azt is megtapasztaltam, hogy furcsa érzés, amikor véget ér a közös munka egy bizonyos csoporttal és el kell búcsúzni. Nagyon jólesett, mikor a diákok szóban is megemlékeztek, hogy hasznosnak érzik az órákat, és örülnek, hogy segítünk nekik behozni a lemaradást olyan tananyagrészekben, amelyekben szükségük volt gyakorlásra.

„A mentortanári javaslat egy olyan része volt a programnak, amit megbecsültem, hiszen tudom, hogy a szakmai gyakorlat után valamelyest magamra leszek utalva, viszont ezeket a tanácsokat magammal tudom majd vinni.”

Szerinted a diákok mit találtak a leghasznosabbnak a programban?

Ami a diákokat illeti, szerintem a leghasznosabb az volt számukra, hogy kialakult egy olyan közeg, ahol gátlások nélkül lehetett kérdezni, tanulni és játszani. Mertek szólani, ha valamit nem értettek, és gyakran előfordult, hogy ők mondták meg, hogy mit szeretnének gyakorolni. Remélem, az, hogy építettünk az óráikon már tanult tananyagokra egy kötetlenebb környezetben és a tankönyvnél sokszor játékosabb formában, segített a diákoknak abban, hogy jobban megértsék, használják az adott szerkezetet, vagy jobban emlékezzenek az adott témára. A hagyományos óráik általában formálisabb keretek közé vannak szorítva és feszesebb ütemben kell haladni, így egy EFOP-hoz hasonló, szakkör jellegű óra egészen mást tud nyújtani a tanulóknak.

Mivel a csoportban nem egy osztály tanulói voltak, az is újdonság lehetett számukra, hogy olyan diákokkal dolgoztak együtt, akiket korábban nem ismertek, és más nyelvi szinten voltak, mint ők. Habár ez egy tanulói környezetben hátrány is lehet, én úgy éreztem, hogy a különbségek nem akadályozták a tanulást és a fejlődést. Éppen ellenkezőleg: a sokféle háttértudás azt eredményezte, hogy mindenki mást tudott hozzáadni az órához.

„Az egyik fiú csillogó szemekkel köszönt el, majd hangosan szinte odakiáltott, hogy ő bizony mindenképp jön jövő héten is! Abban a pillanatban azt éreztem, hogy megérte az a sok munka, amit befektettünk az órákba.”

3 kérdés - 3 válasz - Csizmás Eszter

Mit adott neked szakmailag a program?

Az EFOP-projektben két teljes félévet volt szerencsém eltölteni, amelynek során – úgy érzem – rengeteg olyan hasznos dolgot tanultam, amelyek nemcsak a fejlődésemet segítették elő leendő pedagógusként, hanem az önismeretemhez is hozzájárultak.

Mindenekelőtt azt emelném ki, hogy az EFOP-projekt keretein belül tanítottam életemben először élesben egy osztályt vagy kisebb csoportot. Ez egyrészt hatalmas felelősség, másrészt egy olyan élmény, amiről egészen addig csak elképzelésem volt. Természetesen örültem, hogy ezt a feladatot nem egyedül kellett teljesítenem, hiszen a program lehetővé tette, hogy barátnőmmel együtt tartsuk meg a foglalkozásokat. A következő félévben pedig már volt annyi magabiztosságom és bátorságom, hogy egyedül elvállaljak egy csoportot. Továbbá rengeteget fejlődtem az óravázlatok készítése során, amelynek elsődleges célja az volt, hogy kreatív, játékos feladatokon keresztül adjuk át tudásunkat a diákoknak. Ugyan sok időnk és energiánk ment rá, de úgy érzem, hogy mindig sikerült élvezetes órákat tartanunk, amelyek során nemcsak a diákok fejlődtek, hanem mi is. Tanárszakos hallgatóként rendkívül fontosnak tartom, hogy az eltervezett, addig csak elméleti síkon létező óratervet a valóságban is megvalósíthassuk, illetve ezzel egyidejűleg kipróbálhassuk magunkat. A félévek során például egyre könnyebb volt meghatározni, hogy mely feladatra hány perc lesz szükséges, így a tervezési fázis határozottan egyszerűbbé vált. Arról nem is beszélve, hogy az elkészített feladatok megmaradnak, amelyeknek a későbbiekben is nagy hasznát fogom venni.

Végül pedig azt emelném ki, hogy megtanultam, mennyire fontos az, hogy a tanár ismerje a diákjait. Természetesen ehhez idő kell, és ennek is vannak határai, de ahogy egyre jobban megismertük a diákokat és hozzájuk tudtuk igazítani a feladatokat, illetve ahogy egyre jobban tudtuk, hogyan segítsünk nekik vagy hogyan magyarázzunk el nekik bizonyos dolgokat, úgy egyre több pozitív visszajelzést kaptunk tőlük.

Mi a legkedvesebb élményed a programmal kapcsolatosan?

A legkedvesebb élményeim mindenképpen azok a visszajelzések, amelyeket a diákoktól kaptunk/kaptam. Mindkét csoportban voltak ilyenek, amelyeknek nagyon örülök és amelyekre mindig meleg szívvel fogok visszagondolni. Az első csoportban például volt egy olyan nap, még viszonylag a projekt elején, amikor épp véget ért az óra és mindenki készült az indulásra. Az egyik fiú csillogó szemekkel köszönt el, majd hangosan szinte odakiáltott, hogy ő bizony mindenképp jön jövő héten is! Abban a pillanatban azt éreztem, hogy megérte az a sok munka, amit befektettünk az órákba. Elmondhatatlanul jó érzés tudni, hogy a diákok jól érzik magukat, tanulnak és még vidáman is mennek haza az iskolából.

Szerinted a diákok mit találtak a leghasznosabbnak a programban?

Azt gondolom, hogy diákszemmel a legnagyobb előnye a programnak a kötetlenség. Míg a rendes tanórák inkább formális módon működnek, ezek a foglalkozások kötetlenebb hangvételűek és jó hangulatúak. A foglalkozást tartó hallgatók korban például sokkal közelebb állnak a középiskolás diákokhoz, mint tanáraik, így lehetőségük van a diákoknak arra, hogy könnyebben alakítsák ki a jó kapcsolatot oktatójukkal, így a tanulás folyamata is kötetlenebbé és rugalmasabbá válik. Emellett az iskolai tanórák létszámahoz viszonyított programbeli alacsonyabb létszám szintén előnyös abból a szempontból, hogy nagyobb hangsúlyt lehet fektetni azokra a témákra, amelyek az adott csoportnak nehézséget jelentenek. Például a második féléves csoportom nem igényelte, hogy sokat foglalkozzunk a különböző igeidőkkel, hanem helyette inkább levélírással, szóbeli gyakorlatokkal és egyéb komplexebb feladatokkal szeretnék volna fejleszteni az angol tudásukat. Ebből kifolyólag sosem unatkoztak, mindig volt valamilyen kihívás, amit teljesíteniük kellett. Összegezve úgy vélem, hogy a diákok azt találták a leghasznosabbnak, hogy azt tanulhatták, amit ők szerettek volna, mindezt jó hangulatú és kellemes formában.

Tóth Szabina élménybeszámoló

Az EFOP-projektben a 2018–2019-es tanév őszi félévében vettem részt. Lunk Eszterrel a székesfehérvári Vasvári Pál Gimnázium 9. osztályában tartottunk péntek délutánonként szakkörjellegű angolórát. Ezekre a foglalkozásokra 14 diák jelentkezett, de az első óra kivételével mindig volt hiányzó. Az órákat (a diákok kérésének megfelelően) egyben tartottuk szünet nélkül, hogy a messzebb lakó diákok elérjék a buszt vagy a vonatot. Ez azonban gyakran rányomta a bélyegét a diákok teljesítményére, az órák végére láthatóan elfáradtak, nehezebben lehetett őket motiválni, mint a foglalkozások elején.

Az első óra után kizárólag pozitív dolgokat tudtunk mondani a csoportról, nagyon lelkes és szorgalmas csapat volt. Az óra elején megkértük a diákokat, hogy gyűjtsenek össze pár témát, amivel szívesen foglalkoznának a félév során. Először elég bátortalanok voltak, de azután hamar aktívak lettek, élvezték, hogy van beszélgetésük az órák menetében. Az óra második felében írtunk velük egy anonim szintfelmérőt, hogy egy általános képet kapjunk a csoport szintjéről. Így is hasznosnak tartom, mert a lényegét így is láttuk: melyek a problémás nyelvtani részek, amelyekre nagyobb hangsúlyt kellett fektetnünk. Óra végén egy kommunikatív játékot (bingót) játszottunk. A feladatban mindenki aktívan részt vett, a diákok végig angolul beszéltek a játék során, viszont azonnal magyarra váltottak, amint nem a játékkal foglalkoztak. Ez egy fontos felismerés volt, innentől külön figyelmet fordítottunk arra a félév során, hogy olyan feladatokat találjunk ki, amelyekben a diákok a lehető legtöbbet beszélnek angolul.

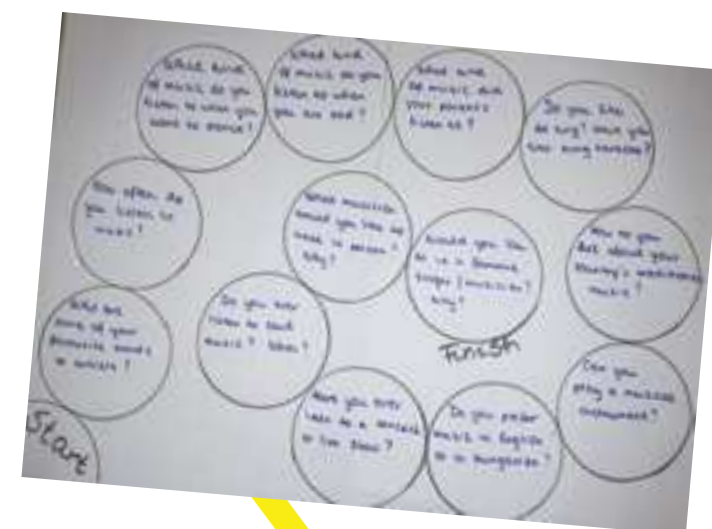

A második héttől kezdődően a diákok által választott témákra építettük a foglalkozásokat. Minden héten egy nagyobb témakört dolgoztunk fel (social media, Halloween, music) egy-egy fontosabb nyelvtani résszel kiegészítve. Az órák felépítése során igyekeztünk olyan feladatokat kitalálni, amelyekben nagy szerepet kap a diákok önálló gondolata, véleménye, és lehetőséget biztosít a szóbeli kommunikáció fejlesztésére. Igyekeztünk változatos kommunikatív feladatokat összeválogatni, és a munkaformák váltogatásával próbáltuk azt biztosítani, hogy a diákok ne mindig a megszokott társukkal dolgozzanak együtt. A félév elején úgy éreztük, hogy a diákok nagyon visszahúzódóak, nem szívesen beszéltek angolul előttünk, és egymás előtt sem. Ez szerencsére idővel változott, de nagyon hosszú volt az út, mire eljutottunk arra a szintre, hogy hajlandóak voltak noszogatás nélkül hozzászólni az adott témához, kifejtetni a véleményüket, vagy éppen egy osztálytársukkal párbeszédbe elegyedni és a véleményük mellett érvelni. Ezt a folyamatot a bátortalanságuk mellett az is nehezítette, hogy már kialakultak a klikkek az osztályban, amikből nem szívesen léptek ki.

„Úgy tűnt, hogy ezeket a feladatokat jobban élvezik, mint a többit, ezért minden héten volt legalább egy olyan feladat, amiben valamit 'alkotniuk' kellett: gondolatterképet, egy saját találmányt, márkát vagy filmet.”

A beszédközpontúság mellett az is fontos szempont volt az órák tervezése során, hogy legyenek olyan kreatív feladatok is, amelyek segítségével kifejezhetik önmagukat, fejleszthetik kreativitásukat, és hangot adhatnak a véleményüknek egy adott témában. Úgy tűnt, hogy ezeket a feladatokat jobban élvezik, mint a többit, ezért minden héten volt legalább egy olyan feladat, amiben valamit „alkotniuk” kellett: gondolatterképet, egy saját találmányt, márkát vagy filmet. A produktumokat mindig nagy lelkesedéssel prezentálták egymásnak, így a szóbeli kommunikációjuk is fejlődött.

Összességében elmondhatjuk, hogy az órák nagyon jó hangulatban teltek, nagyon jó fej, vidám kis csoportot kaptunk, akikkel élmény volt együtt dolgozni. Fegyelmezési probléma sosem volt, és a hozzáállásukkal, szorgalmukkal sem volt gond. Minden feladatot igyekeztek a legjobb tudásuk szerint megoldani, egyedül a szóbeli kommunikáció volt az, amin sokat kellett dolgoznunk, hogy felszabadultan, feszélyezettség nélkül tudjanak egymás előtt angolul beszélni. Csupa pozitív visszajelzést kaptunk a diákoktól, és mi is egy pozitív, hasznos élményként tekintünk vissza ezekre a foglalkozásokra.

Kormos Kevin élménybeszámoló

A programról egy szaktársamtól hallottam először, és mindenképpen szerettem volna meghallgatni, hogy milyen lehetőségek vannak, ezért elmentem a tájékoztatóra. Úgy mentem el, hogy kizárólag Székesfehérvár vagy Kecskemét jöhet szóba, ezeket a városokat ismerem, és viszonylag közel is vannak. Így kötöttem ki Balassagyarmaton.

Többéves nyelviskolai tapasztalat után és a szaktárgyi tanítási gyakorlatok előtt ez volt a tökéletes lehetőség. Itt volt alkalmam először igazán iskolai közegben tanítani. A programot ismerték az iskolában, mind a mentortanárom, mind a helyi angoltanár nagyon kedvesen és barátságosan állt hozzám, és emellett kaptam egy nagyon kedves, elsőre ijesztően visszafogott csoportot angolból. Mivel korábban csak felnőtteket tanítottam csoportosan, illetve nyelvi specializációs osztályba jártam, tanárként kicsit sok, gyors és intenzív voltam elsőre. A csoport eleve olyan csendben várt, hogy a jó kis hosszú utazás után megijedtem, hogy hazamentek; pedig csak csendben vártak. A drámatanár énem előjött: azonnal padokat tologattunk, bemutatkozos játékok, önismereti és közösségi játékok angolul. Aztán hazajöttem, és rájöttem, hogy hiányzik a visszajelzés. A felnőttek udvariasak és tudják, hogy illik megköszönni az órát, mondanak egy-két jó szót és így tovább. Felnőttek tanításával kapcsolatban volt tapasztalatom. De itt, az igazi gyerekek közt azt éreztem, hogy senki nem fog csak miattam lelket simogatni. Úgy kell órát tartani, hogy érezzem az energiájukat, és ők is találkozzanak az enyémmel. Hogy ők élvezzék a foglalkozásokat, tanuljanak, ne én gondoljam, hogy ezt élvezni kell. Fontos tanulási tapasztalat volt, hogy az anyanyelv szerepe meghatározó az idegen nyelvi órán. Korábban már hallottam erről, tudtam róla, a szakirodalmat is ismertem, de őszintén szólva szkeptikus voltam. Aztán egy tucat ijedt gyerek arca, majd a fokozatos „kiolvadás” ráébresztett dolgokra.

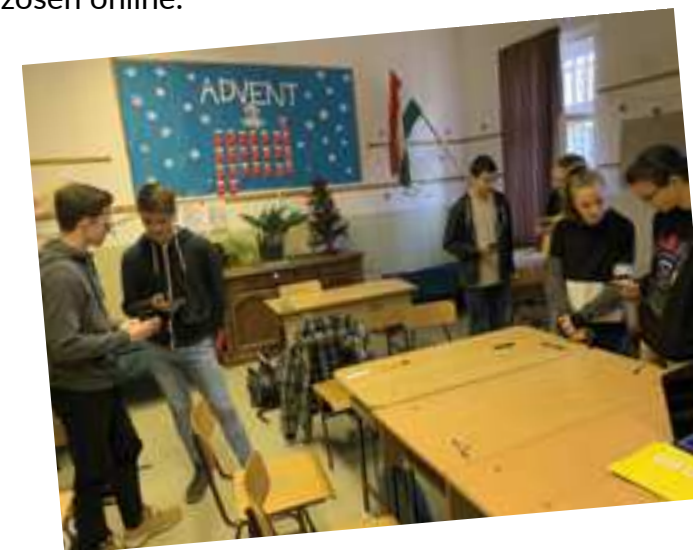
„Úgy kell órát tartani, hogy érezzem az energiájukat, és ők is találkozzanak az enyémmel. Hogy ők élvezzék a foglalkozásokat, tanuljanak, ne én gondoljam, hogy ezt élvezni kell.”

Messziről jöttem. Messziről, minthogy az Alföldről származom, messziről, miként más körökben tanítottam (nagykövetség, neves cégek stb.), és messziről, mert az én iskolai tapasztalataim nehezen összehasonlíthatóak egy kicsike egyházi iskolával. Nem nekem kellett megtanítani őket angolul, hanem meg kellett találnunk egy nyelvet, amelyen tudunk angolul tanulni. Az első néhány héten tudatosan figyeltem az energiaszintem. Kaptam vissza, vagy elkerülték egymást a csoport és az én elképzeléseim?

Mínél közelebb akartam kerülni ahhoz, hogy megismerjem ezt a várost, az iskolát és a közösséget, annál inkább éreztem, hogy elfogadnak, és azt is elfogadják, hogy mi pénteken órák után még tanulunk. A gyakorlatok közül sok olyat kivettem, amit jobban kellett adagolni – mozgásos, játékos, véleménykifejtős feladatok –, és az órákon a biztonságosabb feladatoktól a komfortzónán kívül elhelyezkedő gyakorlatok felé haladtunk. Nagyon fontos tanulási folyamat volt ez. Valójában rettegtem attól, hogy egy percre is elvesztem a figyelmüket, és unalmasnak, ne adj isten monotonnak gondolják az órát, ezért fejen akartam állni minden alkalommal, millió kooperálással, projekttel és játékkal készültem, ez viszont nem volt azonnal működőképes. A valóságoknak találkozni kell ahhoz, hogy előremozdulás történhessen.

A félév végére több olyan játékot és gyakorlatot is tudtunk csinálni, amit az első alkalommal még lehetetlennek találtam, és ez felszabadító volt. Voltak alkalmak, amikor csak a „kemény mag” jelent meg, ekkor csak körbeültünk néhány padot; és volt, amikor teljes volt a csoport. Sőt, olyan is volt, hogy az utcán megszólított az egyik diák, hogy várjam meg az órával, ha lehetséges, mert szalagavatós ruhát választ, de jönni fog mindenképp. Egy olyan alkalommal, amikor kevesebben jelentek meg, az egyik diák elnézést kért a többiek nevében, mert rövidített órák voltak, és sokan hazamentek. Voltak, akik meséltek arról, hogy a környező – vagy nem annyira környező – falvakba csak óránként tudnak elindulni, és még utána is gyalognak, tehát egy-másfél óra utazás vár sokukra.

És akkor el is jutottunk újra oda, hogy messziről jövök, de kényelmesen. Én is másfél órát utaztam, de nem mindennap. És a villamos a lakásig hoz. És ha nem érem el, öt perc múlva jön a másik. A diákokkal kapcsolatban megtanultam azt, hogy amikor én elsőre ugráltatni és kiabáltatni akartam őket egy bemutatkozos drámajátékkal, akkor még mennyire nem tudtam, hogy nincs recept. Ami korábban szerencsésen és többször is működött, az semmire nem garancia. A tanulás fontos, tanítani jó, de a diákokat ismerni kell ahhoz, hogy bármi működni tudjon. A legjobb visszajelzést akkor kaptam, amikor megkérdeztem őket, hogy szeretnék-e velem folytatni a foglalkozásokat, és az volt az egyértelmű válasz, hogy ragaszkodnának hozzá. Mikor a kérdést feltettem, újra a saját elképzelésem dominált, talán védekezőleg is: miért akarnának pénteken órák után még tanulni? De akartak, és végül online is folytattuk. És azóta első szerelemről, első csalódásról, faktuvasztásról, pályaválasztásról is volt szó a projekt befejezése után is, illetve többször játszottunk is közösen online.

Talán a kedvenc történetem az, hogy nagy megdöbbenésemre egy diákom C1 közeli szinten beszélt angolul az első foglalkozáson, így nem értettem, hogy miért jár ő hozzám. Sokadik hét telt el, amikor úgy éreztem, muszáj a tudtára adnom, hogy ez egy igazán kamatoztatható dolog, szeretném felkészíteni a Public Speaking Competitionre, ha van kedve. Ehhez nem volt kedve, azonban azt megtudtam róla, hogy Kanadában élt, ezért beszél olyan jól angolul. Azonban így is szeretett volna járni az órákra, mert élvezte azokat.

A vírushelyzet miatt az év végére tervezett közös budapesti kirándulás sajnos elmaradt, de mivel azóta is tartjuk a kapcsolatot, úgy érzem, hogy amint lehetőségünk adódik, ezt is meg tudjuk valósítani.

Nyelvtanulással a boldogulásért, de ugyanúgy nyelvtanítással a boldogulásért. Nagyon hálás vagyok, hogy részt vehettem ebben a projektben. Nem csupán egy életrajzi adat, hanem egy nagyon formatív tapasztalat marad ez nekem.

Gali Kende - A „Nyelvtanulással a boldogulásért” című projekt pozitív hatásai a tanári identitásomra

Arra a kérdésre, hogy a Nyelvtanulással a boldogulásért című projekt elérte-e a kitűzött célt, nevezetesen, hogy egy élményalapú, délutáni nyelvtanulási lehetőséget biztosítson középiskolai tanulók számára, a személyes véleményem, valamint az általam tanított tanulók elmondása alapján egy határozott igen a válasz. A kezdeti célokon túl egyéb, a tanári identitásomat pozitív irányba befolyásoló hozadéka is voltak a projektben való részvételnek: az élményalapú tanítás élvezete mellett a projektfeladatok számos tanári kompetenciámat fejlesztették, ezzel megalapozva a rövid és az összefüggő tanítási gyakorlatom sikerességét.

A rendszeres kapcsolattartás a szaktanárokkal és az egyetemi segítőkkel annak érdekében, hogy a tanítási-tanulási folyamatot a lehető legszervezettebben, a tanulók igényeihez és sajátosságaihoz igazodva tudjuk megtervezni, nagyban segítette a szakmai kommunikációs készségeim fejlődését és lehetővé tette a kollégákkal való együttműködést. A megbeszéléseket követően az óraterveket, vagyis a tanulási folyamatban megjelenő tevékenységek rendszerezését dokumentumba foglaltam, ami hozzájárult a foglalkozások strukturálásához, illetve kíváló gyakorlási lehetőséget nyújtott. Kiemelendő továbbá, hogy a projektben eltöltött idő alatt számos tanulócsoporttal volt szerencsém együtt dolgozni, így változatos nyelvi szinteknek és igényeknek kellett heti szinten megfelelni – mindez pedig mind a szaktárgyi, mind a pedagógiai előrehaladásomhoz hozzájárult.

„Úgy gondolom, hogy ezeket az erősségeket a jövőben is kamatoztatni tudom, azzal egyetemben, hogy az óratervek és feladatok írásával egyfajta élményalapú feladattárat is készítettem, amit mindig bizalommal nyitok ki egy-egy tanórai ötletért.”

A leírtak alapján kirajzolódik, hogy a pedagógiai kompetenciák közül a legnagyobb fejlődést a szaktárgyi tudás, a pedagógiai folyamatok és tevékenységek tervezése, a tanulói csoportok alakulásának segítése és fejlesztése, valamint a kommunikáció és szakmai együttműködés terén érzem. Úgy gondolom, hogy ezeket az erősségeket a jövőben is kamatoztatni tudom, azzal egyetemben, hogy az óratervek és feladatok írásával egyfajta élményalapú feladattárat is készítettem, amit mindig bizalommal nyitok ki egy-egy tanórai ötletért. A foglalkozások eredményességéről beszámoló reflexióknak köszönhetően a tevékenységek újragondolására is volt lehetőségem, amelyeket ezáltal színesebbeknek, különböző szituációkban alkalmazhatóbbaknak érzek.

Összességében a projekt egyértelműen olyan fejlődést jelentett számomra és olyan szemléletet rögzített bennem, amely erősítette a motivációm, továbbá megerősített a tanári szerepemben. A projektben való részvétel olyan pótolhatatlan élményt nyújtott a pályafutásom kezdetén, amely véleményem szerint a későbbiekben is éreztetni fogja a hatását.

Tevékenységsismertető

A projektben eltöltött idő alatt számos tevékenységet, illetve kompetencia- és készségfejlesztő feladatot volt lehetőségem integrálni a tanulási folyamatba. A tanulókkal közösen kiválasztott főbb fejlesztendő szaktárgyi és kompetenciaterületek tanulócsoportonként eltérőek voltak, ezáltal más és más stratégiákkal kellett a foglalkozásokat vezetni. A feladatokból végül egy gyűjteményt készítettem, ami azóta többször is segítségül szolgált a tanítási gyakorlataim során.

Az egyik tanulócsoport esetében a kommunikációs készségfejlesztésre helyeztem a hangsúlyt, amit egymásra épülő lépésekben terveztem meg. A kommunikáció fő pontjai közül az előadókészséget, a nyelvi kifejezőkészséget, valamint a prozódia elemeit gyakoroltuk és fejlesztettük. Ehhez különböző társasjátékokat, kiselőadásokat és játékos szituációs feladatokat terveztem. A tanulók kooperatív módon tanultak olyan társasjátékok használatával, amelyekben a mindennapi francia nyelvhasználat jelent meg. A társasjátékok között szerepelt az Activity, amely során szavakat, illetve kifejezéseket kellett a tanulónak szóban elmagyarázni, elmutogatni vagy lerajzolni, a klasszikusnak számító Monopoly, ahol a vásárlás témakörét fejtették ki a tanulók, az érvelést fejlesztő Catan Telepesei, valamint a Dixit, amelynek célja a képleírás gyakorlása volt.

A kiselőadások témáját a tanulók érdeklődési körüknek megfelelően választották ki, amelyet szabadon, infokommunikációs technikákat alkalmazva mutattak be csoporttársaiknak.

Ezzel a tanulók nemcsak a nyelvi készségeiket, hanem az előadókészségüket is fejlesztették, illetve kifejezték a téma iránti motivációjukat.

A kiselőadásokat a tanulók kis cetlikon értékelték, amelyeket az előadó megkapott, miután elmondta, hogyan érezte magát a prezentáció alatt.

Végül a játékos szituációs feladatok ismertetésére térnek ki. A feladatokat a Beugró című televíziós műsor játéka ihlették, amelyeket francia nyelven, egyszerűbb szituációkkal használtunk a foglalkozások során. Természetesen a szituációs játékok eleinte kisebb nehézséget jelentettek a tanulók számára, azonban miután beletanultak a különböző feladatokba, onnantól szerves részét képezték a foglalkozásoknak.

Egy másik tanulócsoport számára a kulturális kompetenciafejlesztés vált a foglalkozások elsődleges céljává. A francia kultúra bemutatását festmények és dalok segítették elsősorban, így minden foglalkozás megtartásakor egy adott műalkotás képleírását, majd mögöttes művészeti értékét, a zeneszámok esetében annak szövegét, illetve jelentését vitattuk meg a tanulókkal. Végezetül kiemelendő még a magyar kultúra megelevenítése a foglalkozásokon. A tanulók a Hősök terén képzeletbeli idegenvezetést tartottak. Ehhez a Google Maps segítségével virtuálisan oda is utaztunk, így az előadás teljesen valós képet kapott.

Leitereg-Komáromi Réka - Élménypedagógiai gyakorlatok egy kezdő csoportban

Lakásbemutató

Az alábbi feladat kipróbálására nem lett volna lehetőségünk átlagos tanórai keretek között, viszont a kétórás délutáni foglalkozásokba belefért, aminek nagyon örültünk. Az óra témája a lakóhely volt. Szókincsbővítéssel kezdtünk, megtanultuk a ház részeit és francia megfelelőit azért, hogy a diákok megértsenek, illetve élvezni tudjanak egy videót, amelyben francia tinédzserek mutatják meg a saját lakásukat vagy házukat. Úgy vettük észre, hogy ez a videó elnyerte a tanulók tetszését. Figyeltek az elhangzottakra, és a videó megértésében is jeleskedtek. Ezután berendeztük az egész osztálytermet egy lakássá, papírokra írt feliratokkal jeleztük, hogy melyik pad milyen helyiséget szimbolizál. A diákok egyenként bemutatták az általuk kialakított lakást, és elmondták, hogy társaik melyik helyiségben tartózkodnak. Természetesen néhány helyhatározót is megtanultak, hogy gördülékenyen menjen a kommunikációs feladat. Annak különösen örültünk, hogy mindenkire jutott idő és a diákok jókedvűen vettek részt a feladatban. Arra is fény derült, hogy az egyik csendes, visszahúzódnak lány nagyon ügyesen és kiválóan oldotta meg a körbevezetést, illetve az előzőleg tanult nyelvi fordulatokat megpróbálta alkalmazni. Mindig nagy öröm, ha a diákok nem kényszerből, hanem saját meggyőződésükből próbálnak elsajátítani egy-egy nyelvi kifejezést.

Karácsonyi torpedó és kalendárium

Az év utolsó órájának témája természetesen a karácsony volt. Mivel egy abszolút kezdő csoportról van szó, nem építhettem semmilyen előzetes tudásra a témában. Azonban az különösen izgalmas, ha egy ünnepkör idegen nyelvű megismertetésében én kalauzolhatom el először a tanulókat. Vittem nekik egy klasszikus dolgokkal teletűzdelt kalendáriumot, és a képet nézve tanulták meg a karácsonyhoz köthető szavak francia megfelelőjét. Majd mindenki alkothatt egy saját karácsonyi képtárat, és torpedójáték-szerűen kitalálhatták, hogy milyen tárgyakat rejt a partnerük képtárára. Természetesen egyszerű francia kérdéseket tettek fel egymásnak, például: „Van egy rénszarvasod az A4-es mezőben?” Ez a feladat különösen tetszett a diákoknak, hiszen használhatták a kreativitásukat a rajzolás során, ráadásul a játék során is sikerélményük lehetett, mivel előtte közösen begyakoroltuk a kérdéseket franciául.

Az utolsó héten a karácsonyi szünet előtt nem szerettünk volna új nyelvtani anyagot átvenni, így megnéztük az egyik kedvenc francia filmünket franciául magyar felirattal. A film címe Le petit Nicolas, ami egy ikonikus gyerekkönyvből készült filmadaptáció. Különösen fontosnak tartottuk, hogy megmutassuk a diákoknak, mert sokat lehet belőle tanulni a francia kultúráról. A film autentikusan ábrázolja mind a francia családok, mind a francia iskolások mindennapjait, erre pedig a következő foglalkozáson építeni is lehet olyan feladatokkal, amelyek a karakterekkel, a cselekménnyel kapcsolatosak.

„Berendeztük az egész osztálytermet egy lakássá, papírokra írt feliratokkal jeleztük, hogy melyik pad milyen helyiséget szimbolizál. A diákok egyenként bemutatták az általuk kialakított lakást, és elmondták, hogy társaik melyik helyiségben tartózkodnak.”

Kondorosi Fanni és Seben Laura - Az én közösségi oldalam

Egy kreatív feladatot szeretnénk bemutatni, ami tökéletes levezetés lehet egy vagy akár több technológiával és internetes szókinccsel foglalkozó nyelvórát követően.

Mi a kiskunfélegyházi angolos foglalkozásaink egyikén próbáltuk ki a feladatot. Először is összegyűjtöttünk annyi régi, tinédzsereknek szóló magazint (még jobb, ha a célnyelven vannak), amennyit csak otthon találtunk, valamint szükség volt még ollóra, ragasztóra és pár nagyméretű papírra. A tanulókat csoportokra bontottuk, és odaadtuk nekik a magazinokat, hogy kedvükre böngészhessék őket. Az volt a feladatuk, hogy kiválgassanak pár rájuk jellemző, vagy az érdeklődési körüknek megfelelő képet, és az A3-as papíron megtervezzék a saját közösségi oldalukat (pl. Facebook- vagy Instagram-profil). A ragasztott képek és illusztrációk mellé rövid bejegyzéseket is kellett írniuk felhasználva a szókinccset, amit előzőleg tanultunk.

Közben, hogy jó hangulatban teljen a kreatív munka, elindítottunk egy lejátszási listát a Youtube-on a diákok által kért számokból.

Tapasztalatunk szerint a feladat hasznos volt, ugyanis jó hangulatban telt a foglalkozás, a diákok a kreativitásukra építve felhasználhatták az órán tanult szókinccset, és közben jól is szórakoztak.

Kelenczné Török Judit - Bemutakozások

A következő feladatokat az első, ismerkedős óra után csináltuk meg egy A2-s nyelvi szintű csoporttal. A diákok nem voltak még teljesen oldottak a csoportban, ráadásul az iskola és az osztályuk is új volt nekik, így fontosnak tartottam olyan feladatok elvégzését, ahol kötetlenebbül tudnak együtt dolgozni és nem kell izgulniuk. Sajnos egy-két diák erősen feszengett, ha angolul kellett megszólalnia, így a feladatokat igyekeztem úgy felépíteni, hogy először párban fel tudjanak készülni egy esetleges csoportos megosztásra.

Az óra központjában a brit királyi család állt, és az óra célja az volt, hogy minden diák be tudjon mutatkozni, illetve be tudjon mutatni más embereket is. Emellett a családfán látható kapcsolatokat beszéltük meg és online profilokat készítettünk. A csoport 10 fős volt, 9. osztályos diákokkal.

A királyi család

A diákok választhattak maguknak egy partnert, majd pedig minden pár kapott egy képet a királyi család egyik tagjáról. Tabletek és az internet segítségével ki kellett találniuk, hogy melyik személy képét fogják a kezükben, és alapinformációkat kellett gyűjteni róla. Kis idő elteltével leültünk és kiterítettük a királyi család családfáját, amiről hiányoztak a képek. Elkezdtem mesélni a családról, és egy-egy hiányzó személynél igyekeztem a nevük kimondása nélkül minél jobban körülírni őket. A diákok feladata az volt, hogy miután felismerték, hogy ők fogják a hiányzó személy képét, elhelyezzék őt a családfán, majd pedig 1-2 mondatot mondanak róla.

Facebook-profil

Miután közösen kiegészítettük a királyi családfát, minden pár kapott egy üres Facebook-profil, és a sablon segítségével a „saját” királyi családtagjuk oldalát kellett elkészíteniük.

Bármilyen segédeszközt használhattak, akár új oldalakat is készíthettek, a kapott sablon inkább kiindulási pont volt a pároknak. 10-15 perc munka után sorban elhelyeztük az elkészített profilokat a kör közepén és végignéztük egymás munkáját.

A feladatokat a diákok nagyon élvezték, szívesen vettek részt benne, de a legvégén a profilok megbeszélése helyett inkább máshogy fejezném már be a feladatot. Minden diáknak adnék egy-két post-itet, és megkérném őket, hogy fűzzenek egy-egy kommentet a többi profilhoz. Esetleg egy pletykát, amit olvastak, hallottak a királyi családról, vagy bármi olyan megjegyzést, amit szerintük a királyi család kaphat a közösségi médián keresztül.

Saját családfa

A foglalkozás második felében áttértünk a diákok családfájára. Új párokban kellett egymásnak háttal ülve elmesélni a családfájukat, és minden tagról egy-két érdekes információt megosztani. A pár azon tagjának, aki éppen hallgatta a másik családfáját, le kellett rajzolnia a családi kapcsolatokat, és lejegyezni a legérdekesebb, legfontosabb információkat. Ha nem értette a családi kapcsolatokat, kérdeznie kellett – az egymásnak háttal való ülésnek ebben volt szerepe.

„Nagyon szerencsésnek érzem magam, mert a diákok nyitottsága és aktivitása sok megakadáson átsegítette az órát.”

Az óra közben bármikor ki lehetett menni a táblához és felírni egy-egy ismeretlen szót, így az óra végére teli lett a tábla a családfával kapcsolatos új szavakkal, amiket a saját családfa ismertetésénél már használtak is a diákok. A feladatok során a cél végig az volt, hogy a diákok tudjanak egy kicsit mesélni a családjukról egyszerű, jelen időben kifejezett mondatokkal, és magabiztosabban szólaljanak meg egymás előtt. A feladatok közben nyelvtani hibákat nem javítottam, inkább a feladatok után közösen beszéltük meg, hogy mit hogyan lehetne a legszébben elmondani, és ezek mind felkerültek a táblára, hogy puskázni tudjanak a következő feladatoknál.

Nagyon szerencsésnek érzem magam, mert a diákok nyitottsága és aktivitása sok megakadáson átsegítette az órát. Visszajelzéseik és órai munkájuk alapján is tetszettek nekik a feladatok, bár kicsit hirtelen zártuk le a brit királyi család témáját.

„...a legvégén a profilok megbeszélése helyett inkább máshogy fejezném már be a feladatot. Minden diáknak adnék egy-két post-itet, és megkérném őket, hogy fűzzenek egy-egy kommentet a többi profilhoz. Esetleg egy pletykát, amit olvastak, hallottak a királyi családról...”

Rézműves-Zsigmond Kitti - Legyen élmény a nyelvtanulás!

A projektben való részvétel még jobban megerősítette bennem azt, hogy a nyelvtanulás során elért sikerélmények lendítik túl a diákokat az esetlegesen felmerülő nyelvi akadályokon. Továbbá azt, hogy az idegen nyelvhez való viszonyulás és motiváció nagymértékben függ a tanár személyiségétől és a diákok megismerésétől. Azt gondolom, hogy az élményalapú nyelvtanulást elősegíti a stresszmentes légkör megteremtése és a tanulási célok kitűzése, ami az EFOP-projekt során adott volt számunkra. A teljesség igénye nélkül a következő elvek mentén haladtam a diákjaimmal a projekt során.

Együtt alkotjuk a tanulnivalót

Véleményem szerint egy tanulási folyamat csak akkor valósulhat meg, ha a folyamatban lévő résztvevők (tanárok, diákok) partnerként kezelik egymást, és a tanár figyelembe veszi diákjai érdeklődési körét és egyéni különbségeit. Így rögtön az elején azzal kezdtük az együttműködést, hogy minden diák felírt 3-3 témát egy lapra, amelyekből aztán összeállítottam a félévünk tematikus tervét, így biztosítva a diákjaim véleményének teljes bevonását. Igyekeztem a motivációjukat a kapott témák feldolgozásával fenntartani és növelni is.

Az elméletet gyakorlatba ültetjük

Tematikus tervünk egyik témaköre a turizmus és az idegenvezetés volt. Teljes körű megalapozással, szókincsbővítéssel, illetve nyelvtani szerkezetek tanulmányozása után a diákok tartottak egy angol nyelvű idegenvezetést Kiskunfélegyházán egy előre egyeztetett útvonal mentén.

KÓKUSZGOLYÓ-KÉSZÍTÉS a kiskunfélegyházi Móra Ferenc Gimnáziumban - tutorial videó

Diákjaimmal a főzőműsorok és a sütés világába is betekintést nyertünk az egyik nyelvórán. Ezen az órán a végtermékünk egy tutorial videó lett, amelyben a diákok nemcsak elmondják, hogy hogyan kell finom kókuszgolyót készíteni, hanem meg is mutatják képernyő előtt. A feladat során a diákok megtapasztalhatták, hogy milyen is igazi ÉLŐ NYELVET használni egy hétköznapi helyzetben. Két csoportban dolgoztak, gondosan előkészítették és megtervezték a videót. Természetesen a feladat végén az iskola dolgozóit ajándékoztuk meg az elkészült finomságokkal.

„Azt gondolom, hogy az élményalapú nyelvtanulást elősegíti a stresszmentes légkör megteremtése és a tanulási célok kitűzése, ami az EFOP-projekt során adott volt számunkra...”

Használjunk angolul is közmondásokat és idiómákat!

Minden egyes témakörhöz kaptak a diákjaim egy-egy feladatot, amelyben angol nyelvű szólásokat és közmondásokat kellett felismerni vagy szituációba helyezni.

Vitatkozzunk, és fejezzük ki a véleményünket!

A diákokkal sokszor szerveztünk vitákat egy-egy téma kapcsán, amelynek során megtanulták a saját véleményüket megfelelő módon kifejezni, és reagálni az érvekre, ellenérvekre.

nyitottság jó hangulat
követlenség
élmény kreativitás
tudás
tapasztalat
késztségfejlesztés
élménypedagógia
együttműködés
motiváció
beszédközpontúság